Seria a II-a, Numărul 62
16 PAGINI - 250 LEI

Săptămâna 1 - 7 decembrie 1994
Director: RADU VASILE

Dreptatea

FONDAT 1927

SĂPTĂMÂNAL AL PARTIDULUI NAŢIONAL ŢĂRĂNESC CREŞTIN DEMOCRAT

Asupra SRI-ului plutesc încă multe suspiciuni

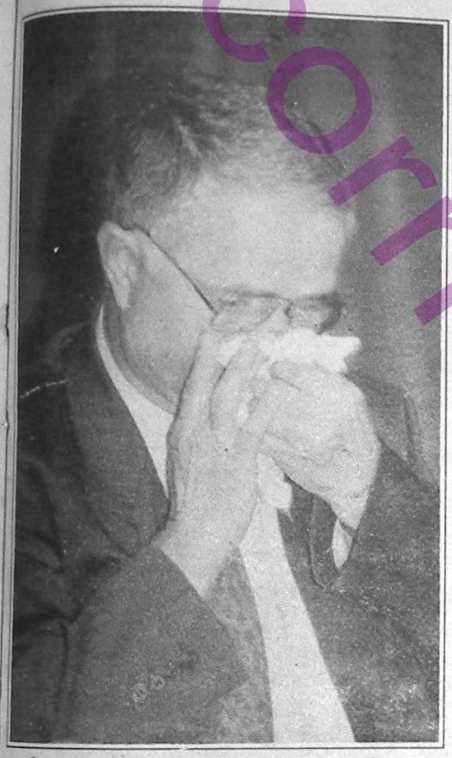

Raportul de activitate al SRI înaintat parlamentului, precum şi discursul rostit în faţa camerelor reunite de către dl. Virgil Măgureanu, directorul SRI, a reprezentat, aşa cum era de aşteptat, un eveniment politic urmărit cu mare interes de către politicieni şi mass media şi cu indiferenţă de omul de rând, confruntat permanent şi aproape exclusiv cu grija zilei de mâine.

Surpriza a constituit-o faptul că atât raportul cât şi intervenţia dlui Măgureanu s-au remarcat, pentru prima dată, prin luciditate, realism şi transparenţă. Mai exact, a fost spus aproape tot ceea ce putea fi spus. Este evident că nici un serviciu de informaţii din lume nu-şi va pune vreodată toate cărţile pe masă, gest ce ar echivala cu autodesfiinţarea, cu sinuciderea. Ne-am situa în afara adevărului dacă nu am recunoaşte faptul că între secretul absolut păstrat asupra activităţilor Securităţii şi transparenţa SRI-ului diferenţa este enormă. Ceea ce era de neconceput pentru Securitate a devenit o practică curentă pentru SRI. Controlul pe care parlamentul îl are într-o oarecare măsură asupra activităţii SRI-ului reprezintă incontestabil un mare câştig pentru democraţie. Abia atunci însă când democraţia se va consolida în România, iar controlul parlamentului asupra serviciului de informaţii va fi total, se va produce în mod real şi dezideologizarea deplină a instituţiei care trebuie să apere interesele ţării şi nu pe cele ale partidului unic, dispărând în mod firesc şi toate suspiciunile care, justificat, mai plutesc încă asupra sa. Faptul că reminiscenţe ale Securităţii se regăsesc încă în unele structuri şi practici ale SRI-ului constituie aproape o fatalitate, un dat implacabil. Având-şi obârşia în Securitate şi funcţionând în principal cu foşti angajaţi ai Securităţii, SRI-ul nu poate deveni doar în 3-4 ani ceea ce şi-a propus să fie. Că această aserţiune este adevărată o dovedesc chiar anumite fragmente conţinute în ultimul raport al SRI şi în discursul dlui Virgil Măgureanu. Făcând probabil anumite concesii forţelor politice aflate la putere, a fost exacerbat în mod aproape ridicol pericolul extremismului politic de dreapta şi de stânga, considerat a fi „un germene al ameninţărilor la adresa Siguranţei naţionale". A fost scoasă încă o dată la lumină gogoriţa pericolului legionar. Dacă în perioada totalitarismului Mişcarea Legionară a fost identificată cu răul absolut în politică, eram cel puţin cruţaţi de ameninţarea că aceasta ar putea renaşte şi trece la pogromuri şi alte acţiuni criminale. Securitatea veghea cu vigilenţă maximă şi poporul era ocrotit, ferit de ororile şi grozăviile legionarismului. Iată însă că la aproape 54 de ani de când Mişcarea Legionară a încetat să mai existe ca organizaţie politică legal constituită în România, ne-a fost dat să auzim, chiar prin glasul SRI-ului, că „Mişcarea Legionară este în curs de unificare, cu sprijin financiar şi indicaţii organizatorice din emigraţie", că „propaganda legionară este în ofensivă continuă" (având ca principală ţintă tineretul), că „un profesor de la Liceul «Gheorghe Lazăr» din Capitală, fruntaş al mişcării, ostenşte să recruteze discipoli." Este vorba desigur despre dl. prof. Şerban Suru care şi-a făcut de multe ori cunoscute în mod public simpatiile faţă de o mişcare spirituală şi politică ce a existat cândva în România. Ne întrebăm dacă ar fi supărat pe cineva în cazul în care s-ar fi declarat admirator, să spunem, al dispărutului Partid Conservator? Cu siguranţă că nu.

În ce priveşte pericolul extremismului de stânga, situaţia este ceva mai delicată pentru că trebuiesc menajaţi tocmai politicienii aflaţi la guvernare sau care sprijină politic actualul guvern. Toţi probabil, fără nici o excepţie, provin din rândurile fostului partid comunist în cadrul căruia nu au fost membri de rând. Faptul că acum se dezic de comunism, de fapt de ideologia comunistă, păstrându-şi însă nealterate mentalităţile, deprinderile şi chiar automatismele dobândite de-a lungul anilor în care au slujit cu zel sau cu exces de zel cea mai feroce dictatură de extremă stânga existentă în vreo ţară aflată în sfera de influenţă a Moscovei, nu-i poate scoate de sub suspiciunea de a acţiona în aceeaşi direcţie, acum când mersul istoriei are un alt sens. Pentru a crea o altă imagine a extremismului de stânga au fost inventaţi câţiva trepăduşi anonimi, imbecili şi absolut inofensivi, care dintr-o imensă prostie au acceptat să ia asupra lor tot răul pe care l-a provocat comunismul în această ţară. Tâmpenii ca cel de-al XV-lea Congres al PCR sau conferinţe naţionale ale aceluiaşi partid nu mai pot impresiona astăzi pe nimeni. Am certitudinea că la SRI lucrează nu numai băieţi cu ochi albaştri ci şi băieţi deştepţi, că există multe minţi sclipitoare capabile să facă cele mai subtile analize şi cele mai adecvate sinteze. În acest context mă întreb cum a fost posibil, cum s-a putut spera, ca cineva, cât de cât avizat, să poată crede astăzi în pericolul extremismului de dreapta sau de stânga, mai exact spus, în pericolul legionar sau în cel comunist? Se ştie foarte bine că infamatele mişcări şi formaţiuni politice au apărut şi au activat într-un anume context istoric european şi chiar mondial. Odată dispărut contextul istoric au dispărut şi ele, iar o eventuală renaştere în actuala conjunctură politică internaţională constituie pentru nostalgici o utopie, iar pentru analiştii lucizi o imposibilitate. Oare să nu cunoască directorul SRI sau consilierii domniei sale aceste adevăruri elementare? Este exclus!

O altă mare nedumerire, care iar naşte suspiciuni în privinţa SRI-ului, o constituie intenţia de a edita o Carte Albă a Securităţii!! Deşi pare amuzantă, iniţiativa reprezintă un act extrem de grav. De ce să editeze tocmai SRI-ul Cartea Albă a Securităţii? Dacă şi SRI-ul a ajuns la înţelegerea necesităţii apariţiei unei astfel de lucrări, de ce nu cere parlamentului să pună arhivele la dispoziţia istoricilor? De ce Cartea Albă a Securităţii să fie editată de SRI, pe banii contribuabililor, când la AFDPR există mii de dosare pe baza cărora asociaţia încearcă de câţiva ani să editeze o Carte Albă a Gulagului românesc şi nu reuşeşte să-şi concretizeze intenţia tocmai din lipsa finanţării?

O Carte Albă a Securităţii editată de SRI ar constitui în mod indubitabil o mistificare, o eludare a adevărului, o uriaşă diversiune, care în final nu ar folosi numănui. Până când adevărul nu va fi spus clar şi răspicat de către istorici care nu au făcut parte din structurile Securităţii, până când SRI-ul nu se va delimita public de toate crimele şi atrocităţile comise de instituţia din care îşi trage originea, suspiciunile vor continua să planeze asupra sa. Asumarea responsabilă a trecutului nu înseamnă în mod necesar îndepărtarea, excluderea de la o construcţie viitoare. Oricând poate exista un început, cu condiţia ruperii definitive de trecut, atunci când el a fost infamant. Astăzi SRI-ul se află în situaţia unei târfe care după ce şi-a trăit tinereţea în promiscuitate şi în desfrâu a reuşit să-şi întemeieze un cămin. Orice urmă de cochetărie care oricărei femei ce a dus o viaţă onorabilă îi este îngăduită, fostei prostituate îi este interzisă. Trecutul infamant naşte suspiciuni şi nu poate fi plătit decât prin pocăinţă şi prin corectitudine nelimitate. Doar atunci când SRI-ul îşi va însuşi această morală, atât instituţia în sine cât şi fiecare angajat al său se vor bucura de întreaga noastră preţuire şi de respectul pe care toţi îl datorăm celor care veghează asupra siguranţei ţării. Până atunci însă mai este de străbătut un drum care, din fericire, am văzut că nu mai e chiar înfundat, deşi nu ştim cât este de lung.

Un prim semnal pe care îl aşteptăm din partea SRI-ului este identificarea infractorilor care au ordonat tăierea semnalului sonor la sute de mii de telereceptoare în timpul transmiterii ultimului episod al „Memorialului durerii".

Să-i identifice şi să-i aducă în faţa justiţiei, indiferent cine ar fi ei şi la care instituţie ar sluji, pentru că au încălcat legea, instituind o formă de cenzură pentru a apăra nu numai nişte călăi odioşi ci şi un regim la fel de odios şi nişte interese politice la fel de odioase, rămase încă foarte actuale. Aşteptăm.

Mircea VLAD

În atenţia cititorilor

Ne cerem scuze faţă de cititorii fideli ai „Dreptăţii" care nu au putut intra în posesia numărului 61 al publicaţiei noastre. Lipsa hârtiei ne-a determinat să tipărim numai un sfert din tirajul obişnuit şi să ajungem pe piaţă cu o zi întârziere. În speranţa că monopolul de stat asupra hârtiei de ziar nu îşi va mai exercita cu atâta evidenţă influenţa asupra presei, îi asigurăm pe cititorii noştri că vom continua să apărem, în ciuda multora, la fel de prompt şi în tiraje care să asigure pătrunderea „Dreptăţii" acolo unde este aşteptată şi, îndrăznim să credem, preţuită.

„Dreptatea"

www.cornelius.ro

Maxima săptămânii:
„Cantitatea de inteligenţă este constantă pe Pământ; populaţia e în continuă creştere".
(din „Legile lui Murphy")

EFEMERIDE: 1 – 7 decembrie (Undrea)

În intervalul acesta, pe 3 decembrie, îl pomenim pe Sf. Ioan Sinaitul. Acesta s-a născut în anul 454 în Armenia. Rămânând orfan la 18 ani şi moştenind multă avere, zidi o biserică şi o mânăstire în care se retrase. Era mare iubitor de tăcere. Socotea că mândria şi lenea sunt izvorul tuturor păcatelor, de aceea nu obosea să lupte contra lor. Calităţile lui deosebite au făcut să fie hirotonit episcop la vârsta de numai 28 de ani. După 10 ani se retrase la o lavră din Palestina, ca novice şi supunându-se la cele mai mari nevoinţe. După un timp starețul care îl îndrăgea pentru zelul său, vol să-l hirotonească preot, dar i se arătă prin semne că fratele Ioan fusese *arhiereu*. Sfântul făcu multe minuni în timpul vieţii şi se săvârşi cu pace la vârsta de 114 ani. Îndelungata sa viaţă e un exemplu de smerenie care înalţă.

Bucureşti: Statuia lui Eugeniu Carada, ridicată lângă Banca Naţională, demolată de comunişti

1.12.1918: Are loc la Alba Iulia Adunarea Naţională a Românilor din Transilvania, Banat şi Ţara Ungurească, proclamându-se, sub preşedinţia lui Gh. Popp de Băseşti, Unirea cu Regatul României.

2.12.1889: Încetează din viaţă Ion Creangă, autorul „Amintirilor din copilărie", al unui mare număr de basme şi povestiri, dar şi al celui mai cunoscut abecedar pentru elevi.

3.12.1916: Armata noastră e înfrântă în bătălia de pe Argeş. Va părăsi Bucureştiul în ordine şi fără luptă, pentru ca să nu expună populaţia civilă unor sângeroase confruntări de stradă.

4.12.1902: Încetează din viaţă Dr. Ioan Raţiu, fruntaş al luptei de emancipare a românilor ardeleni, participant la revoluţia din 1848, iniţiator al „Memorandului", întemeietor al Partidului Naţional Român.

5.12.1864: Este promulgată legea asupra instrucţiunii, prin care învăţământul devine unitar în întreaga ţară, stabilindu-se ciclul primar (patru ani) obligatoriu şi gratuit, ciclul secundar de şapte ani şi cel universitar de trei ani.

6.12.1843: Mihail Kogălniceanu inaugurează cursul de istorie naţională la Academia Mihăileană din Iaşi printr-o răsunătoare cuvântare din cauza căreia va fi scos chiar a doua zi din funcţie.

7.12.1868: Transilvania este încorporată statului ungar într-un mod discreţionar, ceea ce va atrage proteste ample din partea majorităţii române. Vedem cum aşa-zisul „mileniu de suveranitate maghiară asupra Transilvaniei" se întinde în realitate de la 7.12.1868 până la 1.12.1918.

Dr. Mihnea DRAGOMIR

Pierderi

◆ S.C. Romamerica Trading SRL, pierdut facturier nr. 7731801-7731850, aviz expediţie nr. 7837251-7837300, chitanţier nr. 6951751-6951800. Le declar nule.

◆ Pierdut carnet student pe numele Lupan Raluca. Îl declar nul.

◆ Pierdut tichet RATB nr. 489679 şi legitimaţie veteran de război nr. 5174 pe numele Dinu Dumitru. Le declar nule.

◆ Pierdut facturi MIR, registru casă, chitanţier, carnete sănătate, ştampilă rotundă firma „Ely EMANUEL" CO S.R.L. Le declar nule.

Cititorii întreabă, medicul răspunde

● Domnule **Vasile Cristescu** din Bucureşti, vă rugăm să treceţi pe la cabinetul medical după ce terminaţi cura de tratament cu Sfablon pentru a sta de vorbă şi a modifica tratamentul în funcţie de cum vă veţi simţi.

● Domnule **Pandele Vlăsceanu** din Bucureşti, cu hipertensiune, urmaţi 10 zile tratamentul cu Acupro şi Arelix, după care vă rugăm să vă prezentaţi la cabinetul medical pentru control. Evitaţi mersul, plimbarea în zile foarte friguroase şi eforturile fizice. Din alimentaţia zilnică excludeţi sarea şi consumaţi mai puţină pâine, trebuie neapărat să scădeţi 5-10 kg din greutatea corporală.

● Stimată doamnă **R.F.** din Bucureşti, cu diagnosticul Gonartroza, urmaţi tratamentul prescris cu Permiomin, Lodine, Regasil timp de 10 zile. Efortul fizic, mersul, trebuie dozat pentru a nu solicita foarte mult articulaţia genunchiului. Dacă reuşiţi să vă deplasaţi pentru fizioterapie, continuaţi procedurile, aveţi răbdare, că totul se va normaliza şi vă puteţi relua activitatea.

Transmitem pe această cale multă sănătate dlui primar Constantin Tutunaru şi-l asigurăm că am fost şi vom fi totdeauna alături de dânsul.

Dr. Maria VISSARION

Comunicat

În zilele de 3-4 decembrie 1994, va avea loc la Bucureşti cea de a 3-a Conferinţă Naţională a OENŢCD. Pe ordinea de zi a lucrărilor sunt înscrise următoarele puncte: alegerea noii conduceri naţionale, adoptarea unor amendamente la actualul Regulament de funcţionare, discuţii privind Legea Învăţământului şi „Statutul şi rolul OE în cadrul PNŢCD".

În deschiderea lucrărilor vor lua cuvântul personalităţi ale CDR şi ale PNŢCD.

Preşedinte OENŢCD
Raul TOMA

Anunţ

Organizaţia Muncitorească Centrală a PNŢCD anunţă membrii şi simpatizanţii săi că în cursul lunii decembrie 1994, în zilele de joi 1, 8, 15, 22, ora 17, la sediul central din B-dul Carol I, nr. 34, corpul B, etaj I, se vor ţine conferinţe în spiritul doctrinei şi programului partidului nostru, după cum urmează:

1.12.1994 – Dl.ing. Constantin Constantinescu va face o prezentare şi comentarii referitoare la conferinţa lui Alexandru Soljeniţîn: „Pentru ce trăim? Încotro mergem?"

8.12.1994 – Dl. ing. Şerban Săndulescu, secretar general adjunct al PNŢCD, preşedintele filialei judeţene PNŢCD Vâlcea, senator, va conferenţia pe tema: „Relaţia dintre privatizarea industriei, redresarea ei, şomaj şi inflaţie".

15.12.1994 – Dl.prof.univ. Radu Vasile, purtător de cuvânt al PNŢCD, senator, va conferenţia pe tema: „Organizare, propagandă".

22.12.1994 – Dl. Dan Bodea - cercetător ştiinţific la Muzeul Satului va conferenţia pe tema: „Ideea de regalitate la români, în viziunea PNŢCD".

Conferinţele săptămânale de joi vor fi reluate începând cu 12.01.1995.

Prin acest anunţ reamintim invitaţia către filialele muncitoreşti, din cadrul organizaţiilor judeţene PNŢCD, să-şi ţină şedinţele săptămânale în zilele de joi între orele 17 - 19, aceasta pentru a se cunoaşte activitatea Organizaţiei Muncitoreşti şi a ne stabili programul de activitate în ansamblu.

Preşedinte,
Ioan LAMBRU

Secretar general,
Vlad ROŞCA

Dreptatea
Secretar general de redacţie:
MIRCEA VLAD
Informaţii:
DAN BĂNICĂ

Şefi de departament:
OVIDIU PĂTRĂŞCANU: politic
ŞTEFAN CALIGA: internaţional
IOAN FRÂNCU: sport
Fotoreporter:
ALEXANDRU MINEA
Corectură:
FLORINA DUDĂU
Secretariat:
MIHAELA MANOLACHE
Documentare:
CONSTANTIN CEACU
Departament publicitate şi marketing:
MARIA CĂPĂŢÂNĂ
Difuzare: LUMINIŢA DAMIAN
Financiar, contabilitate:
ECATERINA BUCĂ,

Corespondenţi speciali:
SILVIA DUTCHEVICI,
ADRIAN MIHAIL GRIGOROPOL
SUA şi Canada
RADU PĂTÂRLĂGEANU
Germania
SERGIU KLEIN
Barcelona
Corespondenţi teritoriali:
SORIN GRECU - Cluj
TICU CIUBOTARU - Galaţi
VIRGIL COSMA - Iaşi
TOMA EDUARD DINU - Iaşi
SIMION SANDU BORBEANU
Hunedoara
NICU VRÂNCEANU - Bacău
COSTEL IONESCU - Braşov
MĂLIN DUMITRIU - Alba
VASILE VASILICA - Alba
IONEL BOTEA - Caraş Severin
FLAVIU BREZEANU - Brăila
FLORIN RĂDULESCU - Vrancea
MIHAI ENCIU - Slobozia
GHEORGHE SIMIANU - Suceava
AUREL TEODORESCU - Argeş
MARIN TRAŞCĂ - Olt
DIANA MUNTEANU - Prahova
CĂTĂLIN POPESCU - Prahova
MIHAI BARBU - Valea Jiului
GHEORGHE ŢUDORAN - Arad
DANTE M.C. SEDAN - Timiş
PANAIT STÂNESCU-BELLU – Timiş
VICTOR PIETREANU - Teleorman
SORIN CUCUREZEAN - Teleorman
IOAN GAVRILĂ - Tulcea
MICU DAN GRIG - Bihor
Redacţia şi administraţia: Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, tel.: 6504125, fax: 6506444, 70179, Bucureşti, sector 1, Cont virament nr.: 4510501106 BCR filiala SMB.
Tehnoredactare computerizată: Raluca Bobic, Anca Firescu, Mihaela Ivan
Tiparul executat la TIPOREX Calea Plevnei nr. 114, sector 1, tel: 637.71.96

Cititorii săptămânalului „Dreptatea" care doresc abonamente au următoarele posibilităţi:

a) Adresându-se redacţiei noastre din Bucureşti, Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, sector 1, tel: 6504125, fax: 65046444, cont de virament: 4510501106, BCR - SMB. Se decupează talonul existent în publicaţie şi însoţit de mandatul poştal care atestă plata se vor trimite pe adresa de mai sus.

b) Adresându-se tuturor oficiilor PTTR din ţară, menţionând că săptămânalul „Dreptatea" figurează în catalogul RODIPET la poziţia 2129.

CUPON DE ABONAMENT

1 lună 1080
3 luni 3510
6 luni 7020
12 luni 14040

Nume.....
Prenume.....
Adresa.....
Cod poştal.....
Localitatea.....
Judeţul.....
Suma de lei s-a depus cu chit. nr.....
mandat din data de ..... sau dispoziţia de plată nr.....

Retrovizor Retrovizor

● **Luni 21 noiembrie** – O troică guvernamentală condusă de primul ministru se întâlnește cu conducătorii principalelor ziare atinse de anemia de hârtie produsă de virusul Văcăroiu. Semn că vaietele presei s-au auzit și dincolo de zidurile țării și au speriat guvernanții. A sosit acasă noua campioană mondială a gimnasticii feminine, echipa României și vechea campioană, Nadia Comăneci. În Senat a fost adoptat rapid proiectul Societății Naționale de Cruce Roșie. Scaunul de președinte este în atenția dnei Dina Câmpeanu, care vrea să refacă prestigiul familiei. Au fost înălțați în grad, generalii N. Nițu și I. Pitulescu, ca o recunoaștere prezidențială a eforturilor acestora de a nu-l lăsa în țara natală pe Majestatea Sa, Regele Mihai I de România. Astfel, corupția, crima, hoția și tâlhăriile își văd netulburate de drum. Un mare prieten al poporului nostru, fostul ambasador al SUA între anii 1981-1985, dl David Funderburk, sosește în România. 30 de avioane NATO atacă aeroporul din Udbina-Kraina.

● **Marți 22 noiembrie** – Ceva nou în România: tentativă mafiotă de asasinat asupra unui membru al Comisiei parlamentare de cercetare a corupției, dl Gîtan. Ministerul Muncii și Protecției Sociale anunță cifra exactă cu care se vor mări pensiile: 21%. Opoziția se adună pentru discuții la o masă rotundă, la redacția „României Libere". Așteptăm acțiuni pragmatice, energice și comune.

● **Miercuri 23 noiembrie** – În fața camerelor reunite ale Parlamentului, V. Măgureanu prezintă Raportul SRI. În afară de pericolul extremismului, am mai reținut prezența agenților SRI în furnalele gălățene și totala lor neputință în fața listelor Caritasului. În rest, povești de adormit parlamentarii. Mari evenimente sunt anunțate la primăria Capitalei: Consiliul local transformă RASUB-ul și ADP-urile în SC SALUB. O anagramă aproape perfectă care sperăm că ne va scăpa de gunoaie. Sosește dl Hosni Mubarak, președintele Egiptului, la invitația omologului român, semn al continuității relațiilor privilegiate dinainte de '89, care au dus la pierderi de miliarde de dolari pentru România.

● **Joi 24 noiembrie** – O grevă matinală la TVR dă rapid câștig de cauză sindicaliștilor dlui Iuga. Subprefecții de București, dnii L. Dumitriu și E. Pleșca se dau în stambă într-o conferință de presă care s-a vrut denigratoare pentru primarul Halaicu. Dar a fost invers. Este anunțată demisia de onoare, pe 3 luni, a viceprimarului sectorului 3, dl Amedeo Preduț. Până se lămuresc lucrurile în „cazul Tutunaru". Consiliul Național al CDR a discutat Protocolul electoral și propunerea de retragere a sprijinului pentru primarul Halaicu. Prima problemă mai necesită discuții, a doua s-a respins. În apatia Opoziției, Parlamentul a aprobat rectificarea bugetului pe 1994.

● **Vineri 25 noiembrie** – Miting-spectacol al Alianței Civice, care umple până la refuz Sala Palatului și adună în jurul ei alte mii de oameni. Semn că apatia dispare, pe măsură ce Opoziția e mai activă și mai unită. La concurență, în Sala Polivalentă devenită proprietate a Guvernului – se apropie campania electorală – recitalul Nadiei n-a reușit să eclipseze manifestația din Sala Palatului. O delegație a CDR în frunte cu Emil Constantinescu se întâlnește cu delegația parlamentară finlandeză ce ne vizitează țara. Guvernul ne bagă din nou mâna în buzunar: majorează taxele de trecere peste podurile de la Giurgeni-Vadu Oii și Fetești-Cernavodă, de la 120 la 1000-1200 lei.

● **Sâmbătă 26 noiembrie** – La Paris, colocviul „Jurnalism și democrație" așează România la loc de „frunte" în privința inexistenței unui cadru juridic pentru presă. După ea, Slovacia. Începe Conferința Națională a Partidei Romilor, semn al intrării acestei etnii în circuitul simpozioanelor, adunărilor și congreselor care caracterizează democrația noastră iliesciană. Se întoarce – întreagă – delegația parlamentară română condusă de dl Năstase, care până la urmă a vizitat Moscova. O excursie în plus nu strică niciodată, mai ales când e urmată de recomandarea de a studia și, eventual, folosi toate curentele politicii ruse. Inclusiv, desigur, Rutkoi și Jirinovski, marii românofili din Măreața Fostă Uniune. Între timp, ea ne dă o nouă dovadă de neamestec în treburile vecinilor, ajutând noua ofensivă a forțelor promoscovite în Cecenia plină de petrol.

● **Duminică 27 noiembrie** – Colegiul Director al PD(FSN) lansează bomba zilei, alegând în postul de vicepreședinte executiv, pe deputatul de Vaslui, Emil Cojocariu. Iar Partida Romilor îl realege pe Gh. Răducanu în fruntea ei. Evreii sărbătoresc Hanuka: reintrarea în Ierusalim. În Cecenia, opoziția anti-Dudaev, cu ruși în rândurile ei, este alungată din Groznăi.

H. ORNIC

Ordonanța de urgență folosită în scop politic

Este stabilit în Constituție, la art. 114/4, că „În cazuri excepționale, guvernul poate adopta ordonanțe de urgență". În afară de ordonanțele stabilite prin lege specială de abilitare. De aici s-ar înțelege că abilitarea pentru emiterea ordonanțelor de urgență este stabilită direct de Constituție. Numai că în Constituție nu se prevede regimul urgenței pentru ordonanțe. de unde rezultă că ordonanța de urgență poate fi adoptată numai în urma unei urgențe legiferate. Iar în Constituție singura urgență admisă pentru legiferare în afara cadrului parlamentar este prevăzută la art. 93/1 și anume, instituirea de către președinte a stării de urgență. Dar și în această situație regimul stării de urgență se stabilește prin lege organică, cf. art.72/3. În consecință, neexistând alte cazuri excepționale prevăzute în Constituție decât cele pentru instituirea stării de urgență, rezultă că ordonanța de urgență poate fi adoptată numai după instituirea stării de urgență, în regimul de urgență stabilit de aceasta. Deci interpretarea că în cazul ordonanței de urgență guvernul are libertatea nelimitată de a stabili urgența este total greșită. Asta ar însemna că guvernul are totdeauna posibilitatea de a se situa deasupra Constituției după cum apreciază urgența fenomenelor. Și chiar s-a situat deasupra Constituției prin ordonanța de urgență pentru rectificarea bugetului de stat pentru anul 1994. Formal, probabil era motivată de urgența întrucât bugetul rectificat trebuia să stea la baza proiectului de buget pentru 1995. Deși este prea șubredă această motivare având în vedere că tot Constituția prevede la art.74/3 posibilitatea legiferării de către Parlament în regim de urgență. Iar parlamentul era în sesiune ordinară la data ordonanței. Problema nu se pune doar pentru că guvernul a găsit forma „legală" de a-și acoperi propriile defecțiuni în funcționare, ci experimentarea în sine acceptată de parlament este deosebit de dăunătoare. Existând un precedent oricând ne putem aștepta, poate, chiar și la subordonarea economiei prin cine știe ce convenții legiferate prin ordonanțe de urgență și până să fie convocat parlamentul să ne găsim în fața faptului împlinit.

Ordonanța de urgență pentru rectificarea bugetului ne arată și intenția guvernului de a tranzita la guvernarea prin forță. Pentru că nu este de crezut că nu se cunoșteau devierile de la prevederile bugetului inițial, când acesta a fost elaborat abia la jumătatea anului și a fost actualizat imediat după aprobarea celui inițial. Dar dacă guvernul nu a fost sancționat în nici un fel pentru întârziere, cum să nu-și permită să eclipseze parlamentul și să legifereze o nouă rectificare. Dar, indiferent prin ce act s-a rectificat bugetul, ce a determinat urgența? Dacă avem în vedere principalele capitole rectificate se poate constata că, problema salarizării în învățământ este în dezbatere de la începutul anului și de atunci era urgentă; acoperirea calamităților din agricultură era urgentă în vară; asigurarea resurselor pentru însămânțările de toamnă și formarea stocurilor de produse pentru iarnă nu la sfârșitul toamnei era necesară. Oare acestea sunt capitole de neprevăzut și apar numai în cazuri excepționale ca să fie motivată ordonanța de urgență?

Și totuși putem intui urgența dacă avem în vedere că printre capitolele rectificate este și suplimentarea subvenționării industriei miniere. Dar nu pentru că nu s-ar fi cunoscut această nevoie. Chiar s-ar fi demonstrat că guvernul este așijderea pompierului. Ci, pentru că era programată „vizita de lucru" a dlui Ion Iliescu în bazinele carbonifere. Și nu se putea prezenta în fața minerilor doar cu promisiuni. Așa că au fost scoase castanele cu mâna guvernului, dar se înțelege că ordonanța de urgență fie a fost inițiativa președintelui fie a avut gir prezidențial. Starea de urgență pentru această vizită nu putea fi instituită neexistând prevederea în legea organică. Dar guvernul poate întotdeauna chiar și fără lege dacă este bine acoperit.

I. D. S.

Trăinicia convingerilor politice ale lui Ion Iliescu

Este o mare deosebire între mentalitate și obișnuință. Cu toate acestea, în perioada de dictatură, obișnuința poate avea aspectul de mentalitate întrucât, modul de gândire individual nu poate fi exteriorizat. Astfel, rămâne evidentă numai mentalitatea dictatorului care se transformă în reguli de conduită obligatorii indiferent de absurditatea lor. Se ajunsese în perioada dictaturii Ceaușescu până la a fi obligatoriu și modul de vorbire. Vă amintiți desigur de forma impusă de adresare cu „tovarășe". Prin lege. Deci erai în ilegalitate dacă spuneai „domnule". În aceste condiții oamenii erau nevoiți să se obișnuiască cu regulile impuse. De aici și ideea umanității în gândire. În realitate fiind numai adaptarea firească a omului la condițiile impuse, contrar convingerilor proprii. Această neconcordanță între gândirea proprie și acțiunea impusă, în oricare tip de dictatură a dus la cumularea de tensiuni sociale, urmate, într-un final, de înlăturarea dictaturii. Asemenea deznodământ demonstrează că forța opoziției în momentul înlăturării dictaturii este mult mai mare decât forța dictaturii. Iar dacă ne referim la dictatura Ceaușescu, s-a dovedit că „unanimitatea" mentalității comuniste era doar o himeră. Este adevărat totuși că s-au opus dictaturii lui Ceaușescu și o parte din cei care chiar au rămas cu mentalitatea comunistă. Aceștia s-au opus lui Ceaușescu din motive personale și nu din motive doctrinare. Și aceștia, sigur au sperat să fie înlăturat numai

dictatorul dar nu și doctrina comunistă. Firul evenimentelor i-a adus însă și pe aceștia în rândul anticomuniștilor. În această situație au fost nevoiți, pentru a-și păstra funcțiile ocupate în calitate de „revoluționari", să-și ascundă pe cât posibil mentalitatea. Această categorie de cameleoni a devenit însă acum după ce și-au consolidat pozițiile pe funcțiile înalte în stat, cea mai periculoasă pentru soarta economiei. Și asta pentru că mimează doar democrația, dar în realitate acționează pentru un sistem economic nedefinit concret din care se vede totuși intenția de păstrare a unor practici comuniste. Mai recent se vorbește de o economie mixtă, de piață, social-umanistă, probabil un ghiveci național original, din metode suedeze, chinezești, americane, rusești, franțuzești etc. Cu toată această aparentă căutare a unui drum corect pentru economia României se poate observa mai mult tendința revenirii la sistemul bazat pe dictatura comunistă. Dar nu prin declarații deschise și confruntări de idei, ci prin metodele subterane și de învăluire binecunoscute la noi. De exemplu, pare a fi o intenție bună declanșarea de către dl. Iliescu a ofensivei împotriva intermediarilor și completarea de către guvern prin stabilirea prețurilor cu amănuntul pentru produsele alimentare de bază. Dar asta înseamnă limitarea extinderii relațiilor de piață, cu eficiență doar închipuită. Cărei concepții doctrinare corespunde? Dl. Iliescu spunea în „Era socialistă" din martie 1983 că „socialismul este incompatibil cu producția de mărfuri și relația marfă-bani". Punând acum această concepție alături de „sugestia" de a fi desființați intermediarii se poate constata atât trăinicia convingerilor dlui Iliescu dar și sensul către același „tel luminos".

Ionel D. STRÂMBU

Intervenţie în camera deputaţilor

Domnule preşedinte,
Doamnelor şi domnilor deputaţi,

Supărat, probabil, pe sindicatele care au îmbrăţişat iniţiativa dlui V. Ciorbea şi s-au delimitat de compromisul politic interesat cu Puterea, dl Văcăroiu n-a mai găsit de cuviinţă să le consulte la întocmirea ordonanţei de rectificare a bugetului de stat pentru anul în curs, dar şi a proiectului de buget pentru anul 1995, deşi avea această obligaţie potrivit art. 38 (5) din Constituţie, art. 4 (3) lit. a şi b din Legea nr. 14/1991 a salarizării şi art. 15 din contractul colectiv naţional de muncă, semnat şi însuşit şi de Guvern. Această gravă inadvertenţă procedurală se constituie într-o inadmisibilă încălcare a art. 16 (2) din Constituţie, care stipulează imperativ că nimeni, indiferent cine este şi ce funcţie ar avea, nu este mai presus de lege. Deci nici dl Văcăroiu şi coechipierii lui nu pot să eludeze şi să încalce legile ţării şi convenţiile încheiate cu sindicatele, care au putere de lege între părţile cosemnatare, atâta vreme cât nu cuprind clauze contrare legislaţiei în vigoare. Potrivit dlui V. Ciorbea, anul acesta, pentru prima dată după decembrie 89, guvernul a nesocotit şi ignorat total stipulaţiile legale şi contractuale învederate mai sus, elaborând şi înaintând Parlamentului, fără nici o consultare prealabilă cu sindicatele, acte normative care aduc atingerea unor interese majore ale acestora din urmă, ba chiar unui segment destul de important din forţa de muncă activă a ţării. Căci sumele prevăzute în proiectul de buget, pentru învăţământ, nu sunt de natură să asigure procentul de 4% din PIB prevăzut ca prag minim, prin proiectul legii învăţământului, votat de noi în Cameră. Potrivit dlui Florin Diaconescu, preşedintele Federaţiei Naţionale a Educaţiei prin protocolul încheiat cu Executivul la 15 iunie a.c., acesta şi-a luat obligaţia să suplimenteze cheltuielile materiale şi de întreţinere pentru învăţământ cu cel puţin 30 de miliarde lei şi să garanteze nişte coeficienţi de salarizare pentru bugetari în concordanţă cu importanţa muncii şi nivelul studiilor şi al funcţiilor. În fapt, această obligaţie nu s-a realizat, aşa după cum, la întocmirea ordonanţei de rectificare a bugetului pe anul în curs, sindicatele îndreptăţite n-au fost consultate, într-un dispreţ total a celor convenite în art. 15 din contractul colectiv naţional de muncă prin care se stipulează imperativ că salarizarea şi celelalte drepturi prevăzute în acest contract pentru bugetari, vor fi negociate înainte de adoptarea bugetului public ori a modificărilor lui. Astfel că ea, ordonanţa cu pricina, nu evidenţiază şi nu rezolvă nevoile bugetare reale ale învăţământului autohton, ceea ce a determinat, pe bună dreptate, confederaţiile sindicale respective să protesteze public.

Analizând însă, prin prisma unor texte de lege incidente în materie, această stare negativă de lucruri, cu efecte pe termen lung, nebănuite încă în totalitate în acest moment, ilegalitatea flagrantă săvârşită de guvern are, pare-se şi alte motivaţii oculte care exced sfera de interese a bugetarilor şi ameninţă chiar pe salariaţii, mult mai numeroşi, din societăţile comerciale cu capital de stat sau mixt, ba chiar privat. Ea vizează salariul minim pe economie precum şi compensarea-indexarea strict necesare în caz de creştere a preţurilor, care se stabilesc, potrivit art. 5(1) din legea nr. 14/1991, tot prin consultarea cu sindicatele. Poate cu cele din subordinea dlor Mitrea sau Cosma, căci celelalte, precum se vede, nu contează şi nu se bucură de vreo atenţie în ochii dlui Văcăroiu care, cât se pare, procedează la o înghetare nemărturisită a salariilor (evident nu cele ale directocraţiei pretins: managerială ce slujeşte neprecupeţit economia socială de piaţă), deşi puterea de cumpărare a acestor salariaţi scade pe zi ce trece şi preţurile cresc vertiginos, oricâte mercuriale de conjunctură s-ar reintroduce oficial. Suntem deja în noiembrie şi guvernul nu dă nici un semn că ar fi dispus să indexeze salariile, deşi se impune acest lucru cu stringenţă, întrucât nivelul de trai al celor fără firme şi miliarde-n cont a ajuns în prag de mizerie. S-o fi scurtcircuitat pe undeva mult trâmbiţata protecţie socială cu care se tot împăunează unii în vizite de lucru, dacă va fi existat cu adevărat! S-o reparăm, respectând necondiţionat legea!

Deputat PNŢCD,
Sergiu RIZESCU

INTERPELARE
adresată domnului ministru al lucrărilor publice, Marin Cristea

Ordonanţa Guvernului nr.19/1994 privind stimularea investiţiilor pentru realizarea unor lucrări publice şi construcţii de locuinţe acordă şi tinerilor căsătoriţi care la data contractării locuinţei au, fiecare, vârsta de până la 30 de ani, o singură dată, o subvenţie de la bugetul de stat, cuprinsă între 500.000 lei şi până la 30% din valoarea locuinţei la data emiterii repartiţiei, a încheierii precontractului sau a contractului iniţial de vânzare-cumpărare.

Această prevedere a ordonanţei a dat multă speranţă celor care doreau să-şi întemeieze o familie.

Din păcate, aplicarea ei, dacă a putut fi realizată, a produs multă confuzie şi nemulţumiri, care ne-au fost sesizate şi nouă la birourile senatoriale.

De exemplu:

1. În provincie se pot obţine apartamente vechi la un preţ mai mic şi imediat, decât apartamentele noi. Prin urmare, nu există, logic, solicitanţi.

2. Un avans de 30% obţinut prin împrumut acordat de stat înseamnă rate de peste 1 milion lei/an conform noilor evaluări ale preţurilor apartamentelor, sume imposibil de plătit de o pereche de tineri căsătoriţi, având în vedere că:

a) suma începe a fi achitată înainte ca noua locuinţă să fie dată în folosinţă:

b) o locuinţă nouă are nevoie de mobilier şi dotări (frigider, maşină de gătit, maşină de spălat etc.).

Tot în ordonanţa amintită, art.9 spune că în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare (adică până la 27 iulie a.c.) se va definitiva de către ministerul condus de dumneavoastră şi va fi înaintat Parlamentului un proiect de lege privind locuinţele.

În concluzie, în opinia mea ordonanţa nu şi-a atins scopul şi cred că este absolut necesar să vă ţineţi de promisiune, să înaintaţi de urgenţă un asemenea proiect de lege pentru a reglementa eficient această problemă, de care se leagă în mod direct proporţional durabilitatea şi trăinicia unei căsătorii.

Senator PNŢCD,
Tiberiu VLADISLAV

Organizaţia PNŢCD - Alba şi-a demonstrat încă o dată înalta valoare politică (II)

Ultimele trei referate prezentate în cadrul simpozionului au aparţinut dlui prof. Alexandru Ivănescu - „Din activitatea filialei judeţene Alba a Partidului Naţional Ţărănesc, începând cu anul 1926", dlui prof. Ioan Alexandru Aldea - «Alba Iulia», ziarul Adunării Naţionale de la 1 decembrie 1918 şi al Partidului Naţional Ţărănesc Creştin Democrat, după decembrie 1989", dlui Alexandru Badea - „Politica partidului Naţional Ţărănesc între 1944 şi 1947; consideraţii istorico-politologice".

Din expunerea dlui Badea am reţinut un fragment prezentat în premieră pe teritoriul românesc: „În februarie-martie 1990 în ziarul «Azi», a început să fie reprodusă o carte a lui Nicuşor Graur «Mihalache şi compania» (apărută în 1946). Reapariţia ei în 1990 a vrut să transforme anumiţi ostatici în complici şi să murdărească tot ce se putea. Graur fusese deputat de Putna al PNŢ. În 1945 a publicat o carte - «În preajma unei alte lumi» în care făcea un elogiu exagerat în formă nu în conţinut prietenilor lui, Mihalache şi Maniu. La un an după aceea în '46, în «Mihalache şi compania», Maniu era făcut exploatator etc. Deci vulgarităţi ş.a.m.d. Dedesubtul acestei afaceri este că atacând pe Carol al II-lea în presă, prin anii '30 era să fie închis. Refugiindu-se în Polonia el a început să ia droguri. Nimeni nu ştia acest lucru. De abia în 1945 se află de către prietenii lui care îl internează pentru dezintoxicare. În 1946 dispare din cercul prietenilor săi, în locul său venind această carte. Se întâmplase ca să i se pună la dispoziţie droguri de către KGB. Imediat după ce a apărut cartea, sursa de droguri a fost tăiată, Graur murind în '47. Această poveste este relevantă pentru lipsa de scrupule, ce se anunţa, a comuniştilor şi este totodată relevantă pentru transpunerea ei brusc în 1990. Este totodată un semnal de alarmă în sensul că alţii sunt oamenii dar metodele sunt aceleaşi iar din acest punct de vedere, viitorul nu poate fi decât un motiv de îngrijorare pentru noi."

Foto: WEST MAGAZIN (Alba Iulia)

Deoarece în mare parte toate cele trei teme s-au publicat în săptămânalul nostru în zeci şi zeci de articole, considerăm potrivit a vă relata numai fragmente din discuţiile ce au avut loc ulterior expunerilor. Dl. Vasile Pop: „Mi s-au semnalat inadvertenţele în cadrul unor discuţii, privind vinovăţii ale noastre în campania împotriva lui Bela Kuhn, şi că mare vină a avut generalul Moşoiu predându-i toată puterea lui Horty. Eu ştiu că armata noastră a fost primită cu urale de către poulaţia maghiară pentru că aceasta scapă prin această intervenţie de teroarea stalinistă a lui Kuhn. Ce vină am avut de fapt? Cred că se lansează din nou moda de a transforma, din interese mai clare sau mai obscure, eroii în căliă. Adresez istoricilor prezenţi să clarifice acest subiect care de-a lungul anilor a fost tabu deoarce este folosit ca pretext în politica actuală". Dl. Ioan Berciu, cuprins de emoţie, a amintit ziua de 31 ianuarie 1990 când s-a tipărit primul număr al ziarului „Alba Iulia", prima publicaţie post-revoluţionară a PNŢCD (amintim că primul număr din „Dreptatea" a fost tipărit pe 5 februarie 1990), greutăţile de care redactorii publicaţiei s-au lovit, cât şi marea mândrie de a fi scos o gazetă anticomunistă.

În ultima zi s-au făcut evaluări asupra lucrărilor şi s-au tras concluzii. A reieşit ideea că seminarul a fost un real succes şi că se impune organizarea unor alte acţiuni de acest gen în oraşul marii uniri, dată fiind marea disponibilitate a oamenilor din zonă de a recepta mesajele PNŢCD-ului. Asemenea întruniri fiind necesare, deoarece este permanentă nevoie de clarificări în toate domeniile, în condiţiile în care Puterea practică o dezinformare complexă menită să „ameţească" spiritele, conştiinţele, mai ales acum în pragul campaniei electorale. Trebuie să amintim şi faptul că participanţii la simpozion au asistat la vernisajul expoziţiei de pictură naivă a dlui Ştefan Tofoleanu, vernisaj ce a avut loc la sediul organizaţiei PNŢCD-Alba. Lucrările dedicate memoriei eroilor luptători anticomunişti au ca trăsătură fundamentală căldura, lipsa de violenţă şi o inconfundabilă notă creştină „Este o pictură cu caracter protestatar şi antitotalitar", ne-a declarat autorul celor peste 40 de lucrări expuse.

Ovidiu PĂTRĂŞCANU

Dl. doctor Mihai Baican ne-a vizitat la Bucureşti

Un conferenţiar de excepţie, o conferinţă de excepţie şi o participare de excepţie

Marţi 22 nov.1994 a avut loc la sediul central din B-dul Carol nr.34, în organizarea Convenţiei Medicilor Democraţi din România, conferinţa de presă a domnului doctor Mihai Baican, stabilit în Germania, cu tema: „Gând, vorbire, faptă, efect".

Printre numeroşii participanţi la conferinţă am putut remarca personalităţi ale vieţii politice şi medicale, precum: **dr. George Calalb**, preşedintele C.M.D.R., **dr. Maria - Jeanne Vissarion** - secretar executiv al CMD, **dr. Remus Opriş**, deputat - vicepreşedinte al CMD, **dl. av. Ghiga** - avocatul M.S. Regele Mihai, **dl. Ion Diaconescu**, prim-vicepreşedinte al PNŢCD, **doamna dr. Baican, dna dr. Alexandrina Retezeanu, dl. deputat PNŢCD Popa Zlatna, dl. dr. Ioan Berciu**, deputat PNŢCD de Alba - membru al CMD, **dl. Ioan Lambru** - preşedintele OMC, **dl. ing. Aurel Vlaicu** - secretar adjunct şi membru în Comitetul director al OMC, **dl. ing. Vichenţie Zăgan, dl.dr. Sergiu Diacicov** de la Spitalul „Gheorghe Marinescu", **dl. ing. Găinuşă** de la organizaţia PNŢCD a Capitalei, **dl. dr. Niţoiu** - membru în Comitetul director al CMDR, primari şi viceprimari ai sectoarelor Capitalei.

În cuvântul de deschidere, dl.dr.George Calalb, preşedintele CMDR a mulţumit dlui dr. Baican, în numele medicilor democraţi din România şi al membrilor şi simpatizanţilor PNŢCD prezenţi, pentru bunăvoinţa şi străduinţele d-sale de a ajuta la însănătoşirea dlui preşedinte al PNŢCD Corneliu Coposu, **„pentru a-l avea din nou în mijlocul nostru, mai viguros şi mai hotărât în ceea ce ne-am propus să facem".**

Născut la Blaj, într-o familie de medici, vechi simpatizanţi ai PNŢ şi ai personalităţii politice a lui Iuliu Maniu, dl. dr. Mihai Baican s-a stabilit (datorită prigoanei comuniste exercitate de regimurile totalitare) în Germania, unde profesează medicina de peste 20 de ani: **„Deşi îmi este foarte dragă profesia de medic, în clipa de faţă dezbrac halatul alb şi vorbesc în calitate de cetăţean responsabil care am înţeles că viaţa în ansamblul ei este un subiect major, extrem de complex; în care dificilul conflict (o continuă dinamică) al omului cu el însuşi, de definire a propriei personalităţi mai întâi, de fundamentare teoretică a ţelurilor şi aspiraţiilor individuale, de asumare conştientă a acestora prin muncă asiduă şi efort permanent pentru a putea deveni apoi o persoană completă cu talente şi interese personale bine conturate, nu este o problemă pe care o tratează separat medicina, filozofia, politica sau psihologia, religia, ci este o temă de interdisciplinaritate vastă. Mai degrabă putem vorbi de o ştiinţă a vieţii, o artă de a învăţa, de a trăi şi a iubi..."**

Dezvoltarea liberă a personalităţii umane, a arătat dl. dr. Baican, aspect care preocupă întreaga lume civilizată, se realizează astăzi prin intermediul unor colegii speciale interdisciplinare cu durata de 2-3 ani, unde se urmăreşte antrenamentul personalităţii fiecărui cursant înainte de pregătirea studiilor de specialitate în domeniul pentru care a optat.

Referindu-se strict la starea de nemulţumire generală a populaţiei şi la situaţia critică în care se află ţara, dl. dr. Baican a precizat:**„Dacă noi vom continua să ne purtăm şi să gândim în acelaşi mod în care am fost învăţaţi până în 1989, şi nu suntem interesaţi să ne depăşim propriile mecanisme inerţiale, care într-un fel au devenit natura noastră menţinându-ne într-o pasivitate regretabilă, nu vom schimba niciodată actuala stare de lucruri din România; vom avea şi peste 100 de ani aceleaşi oameni care ne vor conduce după aceleaşi norme stupide (şi perfide!), în care minciuna nu ne va scuti în nici un caz de a privi liber în faţă, ca oameni întregi. Altfel spus, sunt convins că el (guvernanţii) ne vor mulţumi dacă noi aducem în România o ordine şi o libertate, o disciplină şi civilizaţie de care să se bucure fiecare om şi cetăţean".**

În legătură cu situaţia internă creată după răsturnarea dictaturii comuniste în decembrie 1989, este foarte important de avut în vedere că noi nu putem practica politica, democraţia, politologia şi organizarea sofisticate din Occident, deoarece nu suntem suficient de maturi în acest sens: **„În primii paşi spre lumea liberă, dacă avem părinţi de care să ascultăm şi să-i iubim, care ne pot învăţa, vom ajunge acolo unde trebuie. În caz contrar ne merităm soarta! Nu vom căpăta nimic din cele ce dorim şi după care plângem astăzi."** În continuare, dl.dr. Baican a evidenţiat faptul că românii sunt desconsideraţi peste hotare, trataţi cu aroganţă şi dispreţ, circumspecţie justificată (neavând relaţii libere nu suntem credibili şi nu putem fi abordaţi de pe poziţii de egalitate)

Dl.dr. G. Calalb i-a mulţumit dlui dr. Mihai Baican pentru amabilitatea şi buna sa intenţie de a ne veni în ajutor, învitându-ne şi pe această cale la o reflecţie serioasă în drumul spre o societate liberă, pentru deblocarea stării critice **„în care parcă nu mai ştim să discernem între bine şi rău, aşteptăm ca totul să ne vină de la străini".**

Sosirea în sală a d-lui preşedinte Corneliu Coposu (**„Omul cu charisma cea mai ridicată din CDR şi din întreaga ţară", „O persoană fastă"**, cum a fost numit) a fost întâmpinată cu bucurie şi urări de sănătate adresate preşedintelui de către participanţi. A urmat un schimb amuzant de replici între dl. preşedinte Coposu şi dl. dr. Baican: • Dl.dr. Baican: **„În tratamentul pe care i l-am aplicat, dl. preşedinte mi-a spus exact ce trebuie să fac! (...)".** • Dl. preşedinte Coposu: **„Dl. doctor mi-a impus un regim, pe care l-a numit igienic (eu i-am zis - terorist!), în care m-a determinat să renunţ la fumat (...)!".**

În continuare a luat cuvântul dl. prim-vicepreşedinte **Ion Diaconescu: „Este adevărat tot ceea ce a spus dl. dr. Baican despre noi; trăim într-o societate poluată, suntem decăzuţi sub toate raporturile, rezultat al unui proces de aproape o jumătate de secol. Toată această reţetă pe care ne-a demonstrat-o dl.dr. cu dovezi clare din fizică, chimie etc., tradusă înseamnă o educaţie civică sinceră, morală, dar care nu se poate obţine decât cu greutate şi în timp. Dar ceea ce putem face noi astăzi este să ne spunem cuvântul în faţa urnelor, atunci când ne alegem conducătorii: Să schimbăm regimul! Acesta este începutul, climatul care ne va permite ca în câţiva ani să parcurgem acel «ciclu al personalităţii» pe care l-a prezentat dl. doctor".** Reţinem din dialogurile care au urmat: • Dl. ing. **Vichentie Zăgan: „Dle. doctor, vă mulţumim pentru că aţi avut grijă în Germania de preşedintele nostru, l-aţi însănătoşit şi ni l-aţi adus înapoi în ţară".** • Dl. ing. **Aurel Vlaicu** a apreciat ca foarte importantă dezbaterea dlui. dr. Baican, dar raportat la o societate avansată - populaţia germană - care îşi creează personalităţile printr-o şcolarizare specifică, premisa românească este puţin diferită, în sensul că în cei 45 de ani de comunism, când omul a fost obligat exclusiv să supravieţuiască fizic, s-a reuşit poluarea morală a populaţiei prin mijloacele de îndobitocire şi anihilare cunoscute. **„Concret, care este medicaţia de care avem nevoie pentru depăşirea acestei stări de fapt, pentru eliminarea celui mai dăunător dintre aspecte - poluarea morală?"** • Dl. dr. Baican **„Nu vreau să vorbesc în termeni absoluţi, dar de la început sau aproape de la început, a fost creată contradicţia, binele şi răul... Aşa cum timp de 45 de ani, răul ne-a fost impus cu forţa, tot aşa, foarte frumos acum, putem să-l schimbăm cu binele, căci ne stă în putinţă. Vedeţi, răul nu funcţionează perfect, mai lasă portiţe de speranţă, dar binele nu naşte rău. Acesta este adevărul înţelegerii ce nu trebuie confundat. Chestiunea unui principiu atent!"** • Dl. dr. Niţoiu care a făcut demersurile necesare, pentru rezolvarea pe cale chirurgicală la Spitalul Fundeni, a problemei de sănătate a dlui primar Tutunaru: **„Remarcăm discursul dlui dr. Baican, care nu a fost numai medical, ci s-a adresat oamenilor, privitor la componenta spirituală în condiţiile crizei morale româneşti. Ne-a demonstrat care este drumul pe care trebuie să mergem".** • Dl. dr. Baican: **„Mă bucur că aţi căutat să pătrundeţi înţelesul învăţăturii mele personale. Este teoria şi experienţa mea de viaţă. De multe ori nu prea uşoară printre străini, dar cu ajutorul ei am reuşit să mă menţin satisfăcător pe toate planurile şi să-mi continui drumul. Asta doresc să vă transmit! În prezent noi ducem lupta electorală şi vom câştiga alegerile. După aceea munca va fi şi mai grea".**

În încheiere, dl. preşedinte Corneliu Coposu a mulţumit dlui dr. Mihai Baican pentru eforturile pe care le face în străinătate pentru refacerea societăţii româneşti, pentru redevenirea României, iar în final, la ideea d-lui av.Ghiga, în spiritul simţirii şi gândirii creştine, s-a rostit rugăciunea „Tatăl nostru".

Florina DUDĂU

Conferinţa săptămânală a OMC:

„Actualitatea politică din România"

La conferinţa săptămânală a Organizaţiei Muncitoreşti centrale a PNŢCD de joi, 24 noiembrie, a conferenţiat **dl. Constantin Amzuţă**, temutul avocat, care a reuşit să definească exact ceea ce înseamnă proprietatea socialistă de stat asupra caselor tălhărite de regimul comunist.

Retor desăvârşit, maestrul Amzuţă a atacat precis, simplu şi foarte realist situaţia politică actuală din România. Pornind de la adevărul că în lume coexistă răul şi binele, conferenţiarul a subliniat că cele două mari nenorociri ale secolului XX - comunismul şi fascismul - au făcut necesară, cu fiecare zi care ne apropie de cel de-al XXI-lea veac, reîntoarcerea la cele zece porunci biblice, adică la imperativele creştinismului. În această ordine de idei, d-sa a atras atenţia că pentru a purcede la normalizarea vieţii noastre trebuie să ne ferim să rămânem prizonierii trecutului. Ca atare, singura forţă politică ce poate schimba faţa lucrurilor azi în ţara noastră este PNŢCD, doctrina sa democrat creştină fiind cea mai viabilă la ora actuală. Doctrina PNŢCD urmăreşte să dezvolte părţile frumoase din om - cinstea, respectul, hărnicia. De aceea, în condiţiile de degradare în care a ajuns societatea sub opresiunea comunistă numai această doctrină poate îndrepta lucrurile. Om practic şi realist, maestrul Amzuţă şi-a manifestat şi şi-a declarat optimismul. D-sa a pornit de la observaţia că în România comuniştii nu au fost înfrânţi militar precum naziştii în Germania, unde a avut loc un proces de înlăturare a lor. La noi, comuniştii continuă să domine în aparatul de stat. Pe de altă parte, aceştia, profitând de tezaurul PCR s-au îmbogăţit, dar cum sunt nişte oameni dominaţi de egoism, au intrat într-o capcană a concurenţei între ei înşişi. Această dificultate nu o vor putea depăşi pentru că nu au pregătirea necesară. La prima vedere ar părea că nu putem face nimic împotriva lor. Dar trebuie să se ştie că România face obiectul unei atenţii deosebite a capitalului străin. Aceasta pentru că ţara se află aşezată deasupra unui rezervor de petrol şi gaze naturale foarte mare, şi foarte profund dar la care comuniştii români şi ruşii nu au ajuns încă. Acest lucru îl pot face americanii. De aceea străinătatea se pregăteşte să vină deocamdată reparând şoselele, aeroporturile şi porturile care sunt marile porţi de intrare. Pe noi trebuie să ne găsească pregătiţi această venire şi trebuie să speculăm orice iniţiativă a Occidentului. Partidul nostru ar trebui să facă demersuri în sensul apropierii de activitatea Institutului american ce vrea să acorde credite înfiinţării de întreprinderi mici şi mijlocii. Americanii au interesul să încurajeze iniţiativele venite din partea noastră. Din rândurile noastre trebuie să se ridice întreprinzători ce vor avea salariaţi împreună cu care să formeze adevărate familii, întemeiate nu pe câştig aberant, de la o zi la alta, ci pe solidaritate. „Toţi aceştia vor fi nişte fortăreţe ale partidului nostru în societate". Cam acestea ar fi pe scurt ideile expuse de conferenţiar.

Au urmat dezbateri, în cadrul acestora dl. avocat Amzuţă a răspuns la întrebări. Şedinţa fiind prezidată în continuare de conf. univ. **Vlad Roşca**, secretarul general al OMC. Redăm câteva dintre acestea. Dl. **Ion Lambru**: „Cine face politică de căpătuială face parte din pleava societăţii. Noi suntem purtătorii unui crez care se cheamă doctrină. Doctrină ce are programe pentru rezolvarea problemelor grave ale tuturor categoriilor sociale". Dl. **I. Boeriu** (inginer) a atras atenţia asupra faptului că guvernanţii deturnează fondurile venite din străinătate către clientela politică a acestuia. • Dl. **Amzuţă**: „Noi trebuie să găsim căile adevărate şi realiste prin care să străpungem încercuirea (economică) la care ne supun comuniştii". •Dl. **Adrian Rădulescu** a întrebat despre starea proprietăţii agrare. Dl. av. **Amzuţă**: „Comuniştii nu au avut nici un moment intenţia de a face să renască proprietatea particulară agrară şi toate străduaniile lor, din '91 încoace au fost să împiedice aplicarea Legii 18/1991. de aceea au emis adeverinţe pentru nişte suprafeţe neidentificate în teren şi fără vecinătăţi precizate şi multe altele". •Dl. **Florin Urzică** (muncitor, membru în Biroul de conducere al OMC) a atras atenţia că muncitorii ţărănişti şi liderii sindicali din fabrici sunt supuşi prigoanei fiind ameninţaţi cu concedierea. În acelaşi timp mulţi muncitori sunt disperaţi de mizerie şi ar fi dispuşi să ni se alăture dacă ar cunoaşte mai bine programele noastre, expuse mai simplu şi mai limpede". •Dl. ing. **Marin Rădulescu** a ridicat problema fugarilor de la un partid la altul în rândul parlamentarilor. •Dl. **Amzuţă**: „Prigoana comunistă a spulberat vârfurile politicienilor. Acum, după câţiva ani scurşi, au început să fie cunoscute valorile, iar la viitoarele alegeri lucrurile vor sta altfel. Trebuie ca parlamentarii să fie reprezentanţii acelora care îi aleg". • Dl. **P. Datculescu** (aviator), exprimându-şi rezerva asupra posibilităţilor noastre de a promova economic, dată fiind lipsa de legislaţie, a accentuat urgenţa cuceririi puterii politice.

Dan BĂNICĂ

CRONICA TV

Pentru cinstirea celor dârji şi drepţi

Mircea Vulcănescu, desen de Constant Dâmbolanu

Politica de programe a TVR, cu grijă dirijată de la Cotroceni, veghează să nu dea insomnii românului. Drept pentru care, neputând scoate de pe post unele emisiuni ce nu convin puterii (TVR e „L", nu-i aşa?) le programează la ore criminale. Aşa s-a întâmplat şi cu cel de-al 37-lea episod al Memorialului durerii. Cum „Actualităţile" ne-au blagoslovit şi cu o „ediţie specială", bătuse cam de multişor miezul nopţii, când documentarul a intrat pe post, mulţi telespectatori plângându-se (mai ales cei abonaţi prin cablu) că o mână „binevoitoare" a tăiat sunetul emisiunii. Oare chiar aşa departe să se fi ajuns cu „subtilităţile", măi dragă?! Tot ce se poate, pentru că memorialul Luciei Hossu-Longin nu este numai o emisiune incomodă. Ea este din plin demascatoare. Prin martorii care au supravieţuit (din păcate, pe zi ce trece, tot mai puţini) infernului din închisorile comuniste. Pe care în acei ani cumpliţi, dacă nu i-au putut asasina pe toţi fizic, s-au gândit să-i asasineze moral. Aşa s-a născut oribila acţiune de reeducare de la Piteşti şi de la Aiud. „I-am chemat pe Ţuţea Petre şi pe Pandrea Petre la mine şi le-am spus: gata! v-am numit consilierii mei. S-au uitat unul la altul şi au râs!" Colonelul Crăciun, „eruditul" cu şapte clase primare, fost director al închisorii din Aiud, le făcea „favoarea" de a-i numi consilieri, ba le-ar fi dat şi morcovi de la grădină, „îndulcindu-le" existenţa dacă ar fi primit să fie reeducaţi! Stând comod pe o canapea, fostul securist, colonelul Crăciun, care-şi mănâncă azi pensia frumoasă de unealtă a comunismului, susţine că nu a fost „unealta" nimănui, că multe lucruri bune a făcut la timpul acela pentru deţinuţi, că dacă s-ar fi ştiut „sus"... etc. ... Excelentul teleast şi scenarist, Lucia Hossu-Longin, îl lasă să vorbească după bunul plac. Afirmaţiile lui, însă, sunt anihilate de mărturiile foştilor deţinuţi: „avea o plăcere diabolică de a umili oamenii Crăciun" ... „la zarcă şiroia apa pe pereţi, nu se făcea foc iarna, ziua nu aveai voie să stai în pat, ţi-o petreceai în picioare" ... „cei de la zarcă primeam ciorba strecurată de orice urme de cartofi ori varză"... „bătăia era ceva obişnuit, făcea parte din regim". Cei care vorbesc depun mărturie, cu 15-20-25 de ani de detenţie. Ani grei de mizerie, de chinuri, de umilinţe. Ani în care pierduseră orice legătură cu viaţa de afară, cu realităţile ei. Sufletul lor trebuia ucis acolo, la întuneric, în închisoare, prin reeducare. Sufletul nostru era ucis de comunism prin „educare", afară, la lumina zilei. „Omul nou", de tip socialist trebuia să se nască, orice s-ar fi întâmplat! Deşteaptă, Lucia Hossu-Longin, rupe din când în când mărturiile celor închişi în zarca Aiudului, cu imagini de arhivă, mărturii de la suprafaţă: mitinguri, defilări umăr lângă umăr, cu pumnii ridicaţi, cu lozinci şi tablourile iubiţilor conducători, în frunte cu Gheorghe Gheorghiu-Dej. „Porniţi înainte, tovarăşi," răsună din pâlnia megafoanelor. Cântece cuposcute, însoţitoarele defilărilor noastre (pentru majoritatea obligatorii) prin anii „socialismului victorios", prin viaţă!... „Înfloreşte ţara mea, te uiţi la ea şi simţi că-ţi creşte inima!" În închisoarea de la Aiud celulele 321-322 erau pentru cei de la reeducare. Exista şi un club cu bibliotecă (clubul l-a văzut şi subsemnata, pe vremea când era director Koller, într-o împrejurare pe care am s-o povestesc poate cândva). Petre Ţuţea, Dumitru Stăniloae, Petre Pandrea şi mulţi alţii au refuzat morcovii lui Crăciun şi reeducarea. Deci şi eliberarea care era condiţionată de ea. Ce tărie sufletească trebuia să ai, ca după atâţia ani de suferinţă petrecuţi în închisoare, să refuzi eliberarea, în urma refuzului reeducării? La Aiud era instituit un regim sever. Se încerca o spălare a creierului, urmărindu-se frângerea credinţei în Dumnezeu. Aiudul a fost numit Bastilia românească, menţionează realizatoarea, luptătorii aveau conştiinţa unor cruciaţi ai lui Christos, în faţa ideologiei fără Dumnezeu! Foştii deţinuţi îşi amintesc chinurile prin care au trecut. Amintirile lor sunt tăiate, din când în când în continuare de secvenţe de arhivă: altă demonstraţie, altă defilare, alte cântece... „Trec rânduri rânduri muncitorii, cu steagu-n vânt desfăşurat, e steagul marilor victooorii, de partid înălţat!" Cum să nu mai ţinem minte cântecele acelor ani? Câteva generaţii i-am trăit din plin. Sub ochii noştri s-au dărâmat monumente, troiţe, biserici şi „conştiinţe" fragile, ademenite de răsplata de-a fi fost făcut pact cu diavolul!... „oameni" care de bunăvoie... „nu sta pe gânduri, intră în rânduri, vino în pas cu noi!"... „Acest cântec tineretul va cânta, va cânta!"...

Acest cântec l-a cântat şi tov. Ilici Iliescu şi i-a „ajutat" pe tinerii studenţi să umple închisorile, după revoluţia din Ungaria din 1956. Colonelul Crăciun, ca toţi directorii închisorilor comuniste pe care Lucia Hossu-Longin ni i-a adus pe micul ecran, are conştiinţa uşoară: a făcut numai bine, nu a fost unealta nimănui... „Ne-a supus unui regim de exterminare, menţionează un fost deţinut, a fost un urmaş demn al NKVD-ului, în spatele lui se afla PCR-ul în frunte cu Gh. Dej.". Pe o cruce de lemn, de undeva dintr-un cimitir al gropilor comune stă scris: „Pentru cinstirea celor dârji şi drepţi"... Zeci de ani de detenţie pentru un singur om, pentru vina de a-şi fi iubit ţara şi a se fi opus urgiei roşii a comunismului. Mulţi dintre cei care-au avut şansa să supravieţuiască, să se întoarcă printre noi, sunt chinuiţi de coşmaruri: visează că sunt bătuţi, schingiuiţi, maltratati. „Nimeni din cei care nu au trecut pe acolo nu are dreptul să fie judecător" zice preotul Liviu Brânzaş, fost deţinut în iadul de la Aiud. Pe Dealul robilor albesc în mormintele comune osemintele martirilor morţi în Bastilia românească. Crimele comunismului au ieşit la iveală şi la Sibiu şi la Căciulaţi şi în alte locuri din ţară. De curând, la Snagov, cupa excavatorului ce săpa la fundaţia unei case a scos din pământ fragmente de schelete umane. Cu siguranţă vor fi plasate de „specialişti" undeva în timp medieval. Ca la Căciulaţi! **„Comunismul nu trebuie condamnat** (spune părintele Brânzaş) - există parcă o conspiraţie internaţională, să nu se facă acest proces! „Evident, îmi spune un prieten: nici procesul fasciştilor nu a fost făcut de fasciştii!". Martorii din Memorialul durerii vor fi prezenţi peste timp pe film (chiar dacă unii au plecat dintre noi) în faţa tribunalului care va judeca procesul comunismului. Şi... evident, nu comuniştii îl vor judeca! Timpul are răbdare! Pentru **acel timp** Memorialul durerii va fi un rechizitoriu necruţător. Îţi mulţumim, Lucia Hossu-Longin!

Rodica RARĂU

Un ambasador american care a făcut mult pentru România

Din negura ce acoperise ani îndelungaţi tot orizontul ţării noastre, întinsă până şi asupra diplomaţilor străini aflaţi la Bucureşti, s-a desprins totuşi o **figură luminoasă**. Un ambasador al U.S.A. nu numai că a descifrat toate tainele şi minciunile unui regim de crâncenă opresiune, dar le-a şi demascat în faţa lumii întregi, condamnându-le cum se cuvine. Iar când a văzut că guvernul ce-l mandatase în România ca să-l reprezinte nu reacţionează în nici un fel, şi-a înaintat demisia în semn de protest. Nu mai putea cauţiona o atitudine încurajantă pentru cei ce călcau în picioare şi democraţia şi drepturile omului, înfometând cu premeditare populaţia. Această figură luminoasă este dl. **David Funderburk**, fost ambasador al Statelor Unite ale Americii în România, între anii 1981 şi 1985. Impresionat puternic de poporul român, a scris în patria sa o carte (**Prinstripes & Reds**) despre România şi oamenii ei, cartea unui prieten devotat. Volumul a cunoscut un mare succes prin deosebita clarviziune a autorului, contribuind fără îndoială la succesul campaniei sale electorale care l-a propulsat în Camera Reprezentanţilor a Statelor Unite. Prezentarea traducerii româneşti intitulată **„Un ambasador american între Departamentul de Stat şi dictatura comunistă din România 1981-1985"** a constituit prilejul pentru dl Funderburk să facă o scurtă vizită în România. Să revină chiar pentru atât de puţin timp, în mijlocul unor prieteni dragi, după însăşi exprimarea d-sale şi a soţiei care l-a însoţit la Bucureşti. Semnatară a traducerii, d-na **Betty Funderburk** spunea profund emoţionată, în faţa numeroasei asistenţe prezente la lansare, că atât domnia sa cât şi soţul său sunt pe jumătate români, dacă nu chiar într-o proporţie mai mare. Prinşi într-un adevărat vârtej de interes şi simpatie, cei doi oaspeţi s-au bucurat de prezenţa unor importante personalităţi, printre care îi putem enumera pe **Corneliu Coposu, Emil Constantinescu, Ana Blandiana, Şerban Papacostea, Alexandru Paleologu, Ion Diaconescu, Gabriel Ţepelea, Constantin Ticu Dumitrescu, Dinu Patriciu, Petre Roman** şi mulţi alţii. Cei doi iluştri oaspeţi au avut amabilitatea să facă o scurtă declaraţie, în exclusivitate pentru „Dreptatea". Dl Funderburk: **„Am venit aici cu intenţia şi dorinţa de a lucra împreună, câţiva oameni din America şi oamenii din România"**. Dna Funderburk: **„Suntem foarte fericiţi că suntem din nou în România, a doua noastră ţară. Iubim foarte mult poporul român şi îi dorim numai bine şi mai multă libertate. Vom face tot ce putem pentru binele ţării şi al poporului**

român".

Putem fi siguri că avem în Congresul Statelor Unite ale Americii o voce puternică pentru a clama adevărul despre România şi a pleda pentru ea, iar colegii săi din Capitoliu nu vor mai putea argumenta că nu cunosc realităţile de pe meleagurile noastre. David Funderburk a promis că ne va rămâne întotdeauna un prieten devotat. Este un angajament plin de speranţe pentru noi. Îi mulţumim, manifestându-ne toată gratitudinea.

Ioan FRÂNCU

Crăciun în lumea liberă

Popularul ziar german BILD a făcut un sondaj asupra felului cum îşi vor cheltui oamenii suplimentul de salariu primit de Crăciun.

Răspunsurile sună aşa:

- Anny Dinter (29), asistentă medicală: 3000 DM salariu, plus 400 DM supliment de Crăciun. Cu aceşti bani voi face un concediu la ski în Elveţia.

- Hans Stojek (36), mecanic auto: 2500 DM salariu, plus 1250 supliment. Cu aceşti bani voi cumpăra bijuterii soţiei, iar cu restul vom face alte cumpărături de Crăciun.

- Jana Grunert (35), şomeră: 1400 ajutor de şomaj, plus supliment de Crăciun 190 DM. Banii îi vom folosi pentru bunătăţi de Crăciun şi cadouri pentru copii.

- Ronald Köster (38), salariat: 3800 salariu, plus 2400 supliment. Banii îi voi depune la CEC-ul de economii pentru ca la anul să facem un frumos concediu, şi vom face şi cadouri copiilor.

- Hans Alter (34), tehnician: 5000 DM salariu, plus 2500 supliment. Cu banii voi face cadouri copiilor şi cu 400 DM voi face cadou un colier de perle prietenei mele. N-a spus ce face cu restul.

- Karin Christiansen (45), docentă universitară: 9000 DM salariu şi 6000 supliment. Banii vor fi folosiţi în gospodărie.

- Angelika Lorenz (27), vopsitoare: 3200 DM salariu, plus 700 DM supliment. Toţi banii îi voi depune pe carnetul de economii.

Şi lista continuă tot aşa mai departe. Mulţi oameni vor spune în România că toate astea sunt minciuni şi propagandă, dar minciuni nu sunt! Acesta este nivelul de trai într-o ţară liberă, care a ales democraţia şi nu PDSR-ul şi agenturile sale ca în România.

Chestiune de gust: fiecare alege ce crede că e mai bine pentru cetăţean!

Radu PĂTĂRLĂGEANU

Scepticul incurabil

CUM SĂ TE HRĂNEŞTI DIN PROCENTE

Dacă, precum s-a exprimat cândva un observator pragmatic, iar mai de curând dl. Adrian Năstase, prima virtute a unui regim este să dureze, pe cea de a doua, cu locală trimitere, a definit-o Catavencu în persoană: ca tot românul s-o ducă bine şi România să prospere. Asupra acestei de a doua virtuţi guvernamentale s-a pronunţat, tot mai zilele trecute, primul ministru, opinând că spre sfârşitul anului nivelul de trai al românului va creşte cu zece procente – în comparaţie cu anul trecut, când tot aşa ar fi trebuit să sporească, dar s-a abţinut.

Un sceptic otrăvit ar putea trage concluzia, plină de fiere, că reţeta propusă presupune mai întâi o drastică scădere a aceluiaşi nivel de trai, pentru a face loc unui spectaculos urcuş. Simplă speculaţie, căci se poate şi altfel sau cel puţin aşa se întâmplă în ţările cu economie echilibrată. Or, tocmai la reputata noastră instabilitate economică s-a referit directorul S.R.I.-ului în raportul său prezentat Parlamentului, conchizând că de aici iau naştere extremismele, cel de dreapta, fireşte, subvenţionat din străinătate, cel de stânga dezvoltându-se de la sine, din pur elan – dacă nu greşim. Ceea ce ar mai putea însemna că extremismele de stânga, cele vizate ori altele la care nu se poate face aluzie, şi-au asigurat din timp rezervele, din epoca nu tocmai depărtată adică în care tot bănuţul trecea în mai multe rânduri pe an prin mâinile lor, unde mai şi odihnea.

Sus-pomenitul procent de zece la sută îmbunătăţire a vieţii, placat, el ştie cum, pe o creştere economică ce ar putea atinge, în speranţele organelor centrale de statistică, doi şi jumătate la sută, ne-a fost graţios oferit în festivul moment a doi ani de guvernare a dlui Văcăroiu. A unui cabinet adesea remaniat dar, în linii mari, neabătut de la politica sa de expectativă. Dar în ce fel aduce prosperitatea în casele noastre o asemenea politică?

Normalizarea vieţii economice a avut la bază originalul sistem conform căruia producţia se stabilizează neachitându-şi facturile şi neîncasându-şi comenzile, procedeu sigur de aducere a monedei la valoarea ei reală. Şi la salvarea prin mizerie. O mizerie nu tocmai echitabil împărţită dacă luăm în considerare faurii sistemului şi mijlocitorii acestuia, factorii săi de extindere, altfel zis dacă ţinem seama că pe spinarea fiecărei mii de contribuabili săraciţi se îmbogăţeşte câte un mafiot, îndreptăţit să obţină totul fără să dea nimic şi în nici un caz socoteală. Aşa că la hrana unei populaţii majoritar subnutrite se mai adaugă văzduhul unor procente care se mănâncă asezonate cu lacrimi...

Într-o economie care s-ar prăbuşi în prima zi de normalitate, când concurenţa şi-ar spune cuvântul, datornicii şi-ar onora obligaţiile, iar controlul averilor ar deveni o realitate, dl. Văcăroiu toarnă cu găleţica puţină apă în rondul de pansele al pansionarilor, ce arată în târziul toamnei ca un teren viran. În fapt, ni se sugerează că, pe o traiectorie de astre bine definită, soarta ne este hotărâtă şi că orice opunere e zadarnică, dacă nu periculoasă. Totuşi, la cei doi ani de guvernare pe care şi-i sărbătoreşte şi care arată, totodată, şi vârsta sa intelectuală, dlui Văcăroiu îi este frică de alegeri anticipate. Strategic, partidul de guvernământ procedează la numite delimitări de guvern, bune de legănat somnul copiilor, dar nu mai puţin semnificative. Marele mandatar al dlui Văcăroiu, preşedintele republicii, îi dă mai departe girul. Iar federaţii Puterii, care se amuză dând guvernului porţii de creditare pe câte un trimestru, nu încetează a-l ridica în slăvi. Căci nu e nimeni mai muncitor decât dl. Văcăroiu, mai activ în producerea de procente, pe care ni le serveşte în cornete. Poftă bună!

Barbu CIOCULESCU

Neamul românilor doar întru regalitate se cuminecă şi se oferă lumii

Perioadele de glorie – din istoria unui neam – adeveresc blazonul nemuririi şi fluidul veşniciei le întinereşte, le botează spre a „toarce" pe inimaginabile întinderi, pe nevăzute cărări.

Stânca pe care vântul nu o culcă, pe care ceaţa nu o răzbeşte, pe care întunericul nu o ascunde, ci o reverberează marii lumini şi adevărului unic din care toate cele nepieritoare se trag – se face loc de aflare a voievozilor şi domnilor ce au păstorit neamul românilor. Iată cum glăsuia vocea marelui domn Mircea: „Eu, cel în Hristos iubitorul şi de sine stăpânitorul, Io Mircea, mare voievod şi domn stăpânitoriu peste întreaga ţară a Ungro-Vlahiei şi peste părţile de dincolo de munţi şi peste cele tătăreşti şi peste amândouă ţărmurile pe Dunărea întreagă până la Marea cea Mare şi, din mila lui Dumnezeu, stăpânitor al cetăţii Dârstor." Şi înţelepciune şi bravură şi tărie, şi adevăr ce conferă toate istoriei seva şi maiestate. Trăirea are astfel „strigătul" aştrilor pentru că şi faptele şi vorba laolaltă sunt buchet pe masa mireseitimp-vreme spre lupta, spre înălţimi unde marele timp aşteaptă.

De la întemeietorii de Ţară până la neîntrecuţii apărători de limbă şi glie este o neîntreruptă urcare. De la domnii înţelepţi şi pohtitori de lumină şi până la regi este o hartă anunţătoare, vestitoare de înălţare: „şi pământul şi cerul întru bucurie se întâlnesc şi laolaltă dimineţii se arată ca doi miri ce dau frumuseţii model şi nevinovăţiei icoană". Căci Basarab şi Dragoş şi Bogdan sunt corn vestitor a ceea ce s-a dăltuit a fi Ştefan sau Brâncoveanu, Dimitrie Cantemir sau Ştefan Cantacuzino, Neagoe Basarab sau Constantin Mavrocordat, Mihai Viteazul şi, mai apoi, Carol, Ferdinand... Şi iarăşi Mihai pentru ca floarea de neam să nu se ofilească şi neamul să se definească ca bob de grâu pe aria lumii, ori pe muntele tăriei şi zidirii de monastire.

La 1 aprilie (ziua de Paşte) Brătianu a telegrafiat lui Ioan Bălăceanu, agentul diplomatic al României la Paris: „Carol de Hohenzollern primeşte coroana fără condiţii"...

Şi Ştefan cel Mare fu ales în Joia Paştilor 1457, după biruinţa asupra lui Petru Aron pentru cea mai glorioasă domnie a Moldovei, ce a durat timp de 47 de ani. O întâmplare vestitoare de bine. Carol avea să domnească chiar ceva mai mult, peste 48 de ani. Şi mulţumirea se lăţea de la Dunăre la Mare şi de acolo pe plaiul moroşenesc, şi în mândre păduri de Bucovina ori pe malurile Nistrului, speranţă de întrupare se năştea. Imnul biruinţei ce va să vină începea „să fulgere" în trup de românime, în fibra de neam. Primăvara începea să încolţească la nordul Dunării: „Colo sus la Răsăritu, / Carole Doamne. / Steaua nouă s-a ivit, / Şi în străluciri cereşti / S-a oprit la Bucureşti..."

Încoronarea trăirii îşi desfăcea petalele în solemnul istoriei române: Independenţa de la 1877, Proclamarea României ca Regat la 1881 şi Marea Unire „dăruită" de anul Domnului 1918, pentru ca să fie pururea o mărturie în puterea dreptului istoric şi a dreptului de neam. Basarabia se uneşte pentru totdeauna „cu mama sa România"...

La 15-28 noiembrie măreţia îşi arata tronul când pe plai de Bucovina se decreta: **„Unirea necondiţonată şi pentru vecie a Bucovinei în vechile ei hotare până la Ceremuş şi Nistru cu Regatul României"**...

Şi ţara Ardealului a încoronat „pohta ce am pohtitu" simfonia eroică pecetluită apoi de Ferdinand în cetatea de la Alba Iulia la 15 octombrie 1922. Şi pastorul cel blând şi vrednic glăsuia la finele anului 1920: „Sunt 5 ani de când am spus, într-un ceas solemn, că voi fi bun român şi voi fi până la sfârşitul meu, căci în inima mea nu este alt sentiment mai tare decât iubirea de ţară".

Şi vorbele sunt regale.

Şi faptele şi făptuirile vor fi regale pentru el şi urmaşii săi...

Şi neamul românilor doar întru regalitate se cuminecă şi se oferă lumii...

Dan BODEA

De sărbătoare venim

Suntem Alba!
Răsună strigăte-n cetate,
Cremenea, cremenii de libertate.

Văzduhul ne cheamă
plin de dor,
drumul cu arbori
liniştit foşnitori.

Suntem neaua
deceniilor de libertate,
Venim cu plete şi tâmple ninse,
de demult, de departe.

Suntem Carpaţii,
de sărbătoare venim
pe vasta câmpie a libertăţii,
cu timpul deplin.

Pământul acesta suntem
dăruiţi vieţii, slobodei, înaltei,
pe când ne strigă Viteazul
de pe meterezele Albei.

Acelaşi, unic, falnic ram

Mureşul Unirii, către ţară, dăinuind în piatră,
În granitul carpatin vuind sonor,
În suspinul alburiu sticlind pe vatră,
În dulceaţa sânului de mamă copleşit de dor.
Adevărul sfânt, în Cartea ţării, scris a fost cu geniu,

Mândru-i scapără lumina şi măreţ,
El a fost, va fi al nostru de milenii,
Din acel miraculos Decembrie de preţ.
Ceasului de cumpănă, despicător, de timp avid,
Mari bărbaţi adâncul sens i-l descifrară
Şi-n pământul, una cu el însuşi, întregit,
Bornele Unirii le fixară.

De la sânge la alt sânge roşul circulase liber,
Mai albastru cer în ceruri şi mai galben grâu în grâuri,
Munţii scuturară văgăuni de viperi
Marea bubui în cel din urmă vârf de râuri.

Se-adunară, limpezi, panglicile de hotare
Şi rodiră pe acelaşi, unic, falnic ram,
Ridicând în sărbătoare
Raţunea şi voinţa şi destinul, de-a fi ale unui neam.

Mihai PĂSCULESCU

Congresul unui sindicat de avangardă

Organizaţia sindicală a medicilor din ţara noastră - **Camera Federativă a Medicilor din România** - şi-a ţinut cel de-al treilea congres. Timp de două zile au fost discutate raportul de activitate al CFMR pe perioada 3 iunie 1991- 25 noiembrie 1994 şi alte probleme de pe ordinea de zi. Raportul a trecut în revistă acţiunile desfăşurate şi realizările obţinute în tot acest timp. Ele sunt numeroase şi deloc lipsite de însemnătate, deşi nu s-au situat la înălţimea obiectivelor propuse. Se ştie însă că s-a dus o luptă permanentă şi fără menajamente cu organele Puterii, în principal cu Ministerul Sănătăţii, reprezentat de vârful său, Iulian Mincu. S-au expus motivele pentru care CFMR s-a desprins de Confederaţia CNSLR-Frăţia care s-a aservit în totalitate Puterii, acţionând împotriva intereselor sindicale. De asemeni, s-au votat o serie de modificări la Statut şi, în încheiere, s-au desfăşurat alegerile pentru o nouă conducere a CFMR. Dl doctor **Dragoş Nicolescu** a fost reales în funcţia de preşedinte al Consiliului Naţional.

I.F.

Proprietari din toată ţara, uniţi-vă!

Îmbogăţirea nomenclaturiştilor comunişti în aşa-zisa tranziţie

În toamna anului 1946 România se afla în plină campanie electorală. Disputa acerbă avea ca obiect alternativa: democraţie parlamentară sau comunism totalitar.

Deoparte, partidele istorice: Partidul Naţional Ţărănesc, Partidul Naţional Liberal şi Partidul Social Democrat aflate în opoziţie (ca şi acum) iar de cealaltă parte Partidul Comunist din România, la putere (încă, din păcate). Acest din urmă partid grupând într-un bloc electoral minusculele formaţiuni trădătoare, dizidente ale celor trei partide din opoziţie, dizidenţe conduse respectiv, de Anton Alexandrescu, Gheorghe Tătărescu şi Ştefan Voitec.

Principalul slogan comunist era lupta de clasă, „alianţa" dintre muncitorimea industrială şi ţărănimea muncitoare, „unirea" tuturor proletarilor şi constituirea proprietăţii colective asupra mijloacelor de producţie şi nu numai.

Tezele opoziţiei democratice susţineau cu fermitate asigurarea libertăţilor cetăţeneşti şi a drepturilor sociale bazate pe respectarea şi garantarea proprietăţii individuale singura chezăşie a independenţei cetăţeanului faţă de puţere, oricare ar fi fost ea.

În permanenţă, puterea bolşevică instaurată prin presiune militară de URSS la 6 martie 1945 a căutat să zădărnicească eforturile partidelor de opoziţie în acţiunea lor de lămurire a cetăţenilor în privinţa sloganurilor comuniste, populiste, înşelătoare şi mincinoase.

Şi nu s-a dat în lături de la a folosi toate mijloacele propagandistice şi de presiune, organizatorice şi poliţiste, mergând până la violenţă şi recurgând în disperare de cauză - în ultimă instanţă - la falsificarea grosolană a rezultatului final al alegerilor generale din 19 noiembrie 1946.

Una din samavolniciile care au fost comise în acea campanie electorală, pe scară largă de către satrapii lui Gheorghiu Dej şi Petru Groza a fost omiterea intenţionată a multor cetăţeni de pe listele electorale, cunoscuţi sau presupuşi a nu agrea partidul comunist.

Ca tânăr student înrolat în PNŢ, activam în cadrul organizaţiei din circumscripţia în care locuiam şi unde tatăl meu fusese ales preşedintele organizaţiei; am participat la campania electorală mai întâi, împreună cu un coleg, ajutând cetăţenii din cartier să formuleze cererile de contestaţie pentru înlăturarea omisiunii lor din listele electorale şi lămurindu-i asupra obiectivelor politice, economice şi sociale ale P.N.Ţ, demascându-le concomitent pe cele mincinoase ale PC. Apoi într-o duminică la o adunare electorală a PNŢ de cartier, am ţinut o cuvântare.

Tema cuvântării era combaterea aserţiunii comuniste că în România ar fi existat un puternic proletariat, îndreptăţit să înscăuneze propria dictatură. Am încercat să demonstrez că în ţara noastră, cu o populaţie preponderent ţărănească, aproape toţi cetăţenii erau proprietari fie rurali, fie urbani. Şi chiar că, mulţi dintre orăşenii proveniţi din lumea satelor, încă mai deţineau un petic de pământ sau o casă la ţară, ei la oraş având statut de salariaţi.

Deci falsa teorie bolşevică a necesităţii întovărăşirii proletare între muncitori şi ţărani nu putea avea un suport real. În schimb se întrezărea în mod clar înrobirea şi a unora şi a altora prin desfiinţarea dreptului de proprietate individuală.

De aici, lozinca mea pe care am lansat-o atunci, „Proprietari din toată ţara, uniţi-vă" ca o parafrazare a răsuflatului slogan comunist.

Odată cu înscăunarea şi consolidarea regimului stalinist a devenit din ce în ce mai acerbă lupta acestuia pentru suprimarea proprietăţii private, în favoarea celei colective.

În mod paradoxal însă, proprietatea colectivă a fost organizată în folosul nomenclaturii comuniste şi nu în cel al proletariatului contrafăcut prin forţă. În timp ce propovăduiau desfiinţarea proprietăţii individuale politrucii nomenclaturişti acumulau prin fraudă şi corupţie bunuri materiale de care beneficiau în cea mai stridentă opulenţă.

După Revoluţia din decembrie 1989 acest paradox a devenit de-a dreptul explozibil. În timp ce vechii nomenclaturişti şi succesorii lor din a doua şi a treia generaţie au devenit subit „reformatori" şi se afişează ca adepţi ai economiei de piaţă, ei frânează cât pot reforma şi, la fel de mascat, acumulează capital şi proprietăţi enorme prin fraudă şi corupţie generalizate.

Toată strategia acestor îmbogăţiţi ai aşa-zisei perioade de tranziţie constă în deturnarea patrimoniului colectiv acumulat de fostul regim comunist, în mâinile lor, căci fără a o recunoaşte deschis, ei au îmbrăţişat capitalismul monopolist, sălbatic.

Cetăţenii de rând fiind privaţi de posibilitatea nu numai de acumulare de capital şi de proprietăţi dar chiar chiar şi de a li se restitui acele bunuri care le-au fost furate de sistemul bolşevic.

Aceasta este realitatea. Adică tot un fel de comunism, dincolo de masca demagogică social-democrată. O clasă stăpânitoare, oligarhică deţinătoare a tuturor bunurilor, o clasă muncitoare înrobită şi deposedată în continuare de posibilitatea de a acumula avere.

Acesta este neo-cripto-comunismul departe de orice doctrină social-democrată atât de ostentativ declarată.

Pentru a îngrădi posibilitatea de îmbogăţire nelimitată a acestor şacali este necesar să le fie smulse din mâini pârgiile prin care monopolizează economia ţării.

Aceasta se poate obţine numai prin lupta conştientă, energică a tuturor acelora care năzuiesc a fi cu adevărat, numai prin muncă cinstită, proprietari ai mijloacelor de producţie şi în principal cu adevărat cetăţeni liberi. Titulari ai unei proprietăţi definită de ÎNŢELEPTUL ION MIHALACHE ca îndeplinind o funcţie socială.

Deci, proprietari (viitori) din toată ţara, uniţi-vă! Uniţi-vă cetăţeni români!

Alegerile se apropie. Înrolaţi-vă opoziţiei democrate, activaţi temeinic prin propagarea din casă, în casă, din om în om, a conceptelor reformatoare şi înnoitoare ale CONVENŢIEI DEMOCRATICE DIN ROMÂNIA, care trebuie să câştige viitoarele alegeri generale. În folosul vostru, pentru a deveni din proletari, PROPRIETARI: liberi şi stăpâni pe munca şi avutul vostru. Libertate şi proprietate garantate cu adevărat de Constituţie.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Arhitect Nicolae TEODORESCU

Încă un cirac al d-lui ministru Chiuzbaian a dat cinstea pe ruşi

Preşedintele Judecătoriei Lipova din jud. Arad a fost solicitat de un s Preda Marin, să-l **ajute** într-un proces. Pentru **serviciu**, judecătorul a pre maşină de spălat străină. Preda a acceptat dar părându-i-se mare pr trecut întâi pe la poliţie care a înscris pe obiect cu cerneală simpatică cuv MITĂ.

Când seara, judecătorul arăta vecinilor ce minunată **spălătoreasă** a cum s-au prezentat câţiva ofiţeri de poliţie care l-au săltat.

Acum se află în penitenciar şi aşteaptă să fie judecat de Curtea de Ap Timişoara. Se pare că refuzul de a **simpatiza** cu Vătraiul Românesc scump...

N. NUŢUL

Doi ani de împliniri măreţe

Au trecut, iată, doi ani de când preşedintele, căutând în lada cu vechituri a Comitetului de Stat al Planificării a extras, inspirat, cu două degete să nu se prăfuiască, pe cel mai ascultător şi umil funcţionar de acolo. Şi ni l-a prezentat satisfăcut, cu zâmbetul de rigoare, drept noul premier al guvernului României. Odată scos de la naftalină, acesta s-a pus serios pe lucru, înconjurându-se de alţii asemenea lui, care mai de care mai roşu-cenuşii. Aşa a apărut la Sănătate omul de casă al Ceauşeştilor, agramat şi agresiv. Aşa a ieşit pe rampa Transporturilor un personaj ca Teodoru, tocmai bun să dea flota ţării pe alte mâini şi sub alte pavilioane, pentru o excursie şi ce-o mai fi fost, în Grecia. Tot în acest fel, a fost numit la Agricultură un ministru a cărui primă grijă a fost să se înfrupte din pământul ţăranilor din Bărăgan, la Justiţie un domn care se pricepe de minune să jure strâmb, iar la Interne, un „civil" plecat până la pământ în faţa partidului-stat condus din Dealul Cotrocenilor. Această adunare cenuşie nu putea să ia decât tot hotărâri cenuşii. Sau să se ferească, atât cât poate, de decizii. Ceea ce a şi făcut. Cum privatizarea rapidă i-ar fi lăsat votanţii cu traista pe jumătate goală, împiedicându-i să câştige din plin din acţiunea duplicitară stat-dugheană personală, a tras şi trage şi acum de timp cât poate şi o lasă Occidentului.

Hotărârile cele mai importante le ia ca pe sarea amară, forţată de FMI şi Banca Mondială. Aşa se face că avem totuşi, astăzi, o TVA, o reducere până aproape de desfiinţare a subvenţiilor, o inflaţie ţinută sub control. Altfel am fi rămas cu mercurialul Văcăroiului, cu corupţia Hrebenciucului şi a clientelei sale, cu 70% din titlurile de proprietate din agricultură nedate, cu 1,2 milioane de şomeri – căci milionul de slujbe al dlui Iliescu se pare că s-a creat numai în SRI şi Jandarmerie – cu arestarea şi suspendarea primarilor Opoziţiei, cu sugrumarea presei independente nu cu laţul, ci cu Letea, cu supuşenia Justiţiei, cu o poliţie politică în devenire, cu un SPP mai brutal şi mai omniprezent decât garda pretoriană a lui Ceauşescu, cu misterele teroriştilor, Berevoieştilor şi Căciulaţilor nedezlegate şi suplimentate cu misterele Snagovului, cu leuconostocul salvator al ministrului Mincu pentru miliardele marilor învârtiţi. Şi cu urechea toacă la obligaţia de a înfiinţa Avocatul Poporului, de a aproba Legea bugetelor locale, de a elibera carnetele de alegător şi de a numi o nouă conducere la Radio şi Televiziune. Cu toate acestea şi cu multe altele, concretizate în viaţa de mizerie pe care o duc mai mult de 70% dintre români, în hoţia şi corupţia ridicate la rang de politică de stat, alături de neruşinare şi minciună. Cu tineri fără viitor şi fără un acoperiş deasupra capului, dar cu reprezentanţi ai Puterii obraznici şi lacomi, care şi-au dotat soacrele şi nevestele de care au divorţat cu una, două, trei sau patru case, după rang şi potenţă. Şi nu suntem decât la jumătatea mandatului. Ce ne aşteaptă dacă dl Văcăroiu şi compania mai „gospodăreşte" România încă doi ani, vă imaginaţi şi dumneavoastră.

H. ORNIC

Despre şeful Stamora-Morav sud-vestul Bana a scris mult în presa temiş ştim cât de bine şi cât de s-a scris. De-o pildă februarie crt. un ziar local că Dl. Mihai BUMBUI, - întorcându-se spre cas serviciu în maşina-i de fa strict occidentală s-a prop un pom de pe marginea având toţi trei de suferit: şi bolidul apusean şi du şefu'... Numai carne conducere al dumisale neatins. Despre alcool maşinii, poliţiştii au tăcu Vina impactului a fost seama celor de la drumuri

De curând, fi terpelat de un cu privire la sionantele cantităţi de cifră octanică traficate lumii prin Vama Morav ţara lui Miloşevici, domn declarat senin că: dacă

CORUPŢI ŞI FOLCLOR BĂNĂŢE

achită ta supratraxele, n-are ce bişniţarilor... Ca şi cum ch embargoul ar fi o prob antropofagilor din Matto G

Recent, mai precis Arhanghelilor MIHA GAVRIL, pe postul d Timişoara în cadrul emis plată!) de muzică popu dedicaţii, doi cunoscuţi bănăţeni i-au închinat şef ziua onomastică – o fr melodie intitulată: Scump omului. (!?!)

Din versurile două au reţinut în mod speci tuturor ascultătorilor: „Să-ntindă mâna să cea „Poate-odată le-o ajung Lăsăm plăcerea altui (e vorba de Dl. Pânzar marele vămilor rom pătrundă semnificaţia versuri... Dac-o fi?!...

Abuzuri ale poliţiei care nici măcar nu ne mai surprind

De aproape patru ani, guvernanţii caută să ne vâre în cap ideea (lor) fixă că politica n-ar mai fi ce-a fost. Şi o miliţie rebotezată. Şi se [illegible]stăneazā în acest sens împotriva [illegible]or evidenţelor. De curând ne-a [illegible]enit la redacţie o altă probă a [illegible] original în care înţelege poliţia [illegible] face datoria.

[illegible] ziua de 8 noiembrie, studentul [illegible]ul **Adrian Bălan**, membru al [illegible]CD, dând curs iniţiativei lansate [illegible]eretul universitar de a organiza [illegible]iting în memoria Zilei de 8 [illegible]mbrie 1945, s-a dus în faţa [illegible]versităţii din Craiova şi a început [illegible]spândească fluturaşi cu portretul [illegible]lui însoţindu-şi acţiunea prin [illegible]darea de lozinci în favoarea [illegible]arhiei. Acest lucru i-a nemulţumit [illegible]iderii ASCOR (Asociaţia Stu[illegible]ilor Creştini Ortodocşi Români), [illegible] pregăteau un alt miting (de fapt [illegible]contramiting) împotriva libe[illegible]ării practicilor homosexuale. [illegible]pt pentru care i-au trimis un [illegible]ager care să-l potolească. La [illegible]ul său de a înceta manifestarea, [illegible]Bălan s-a trezit încolţit de poliţie, [illegible]rezentată prin persoana dlui [illegible]tan **Constantin Budici**, însoţit de [illegible]entul **Florea Stănescu**. Spunându-i [illegible]n-are voie să răspândească [illegible]retul Regelui, cei doi poliţişti i-au [illegible] să-i urmeze. Degeaba a încercat [illegible] Bălan să scape de ei, să le [illegible]umenteze că se va ţine un miting [illegible]at în presă, şi că nu încalcă nici o lege. Cei doi l-au luat pe sus şi l-au băgat cu forţa în incinta Universităţii. Precizăm că în timpul discuţiilor din stradă, dl. Bălan a fost înconjurat de un grup de „civili" care s-au strâns în aşa fel încât trecătorii să nu poată vedea ce se întâmplă. Grupul respectiv l-au urmat şi în holul Universităţii. Aici, dl. Bălan a încercat să atragă atenţia ziariştilor veniţi să asiste la mitingul ce se pregătea. Grupul de civili a început să strige şi să facă zgomot pentru a crea confuzie. Totuşi, unii gazetari printre care şi un cameraman de la TV „Actualităţi" s-au sesizat şi s-au apropiat. Poliţiştii l-au târât pe prizonier printr-un coridor apoi l-au coborât pe o scară la subsol unde l-au „băgat" într-un birou (de anchetă al Poliţiei?). Ajunşi aici, căpitanul de miliţie-poliţie - proferând ameninţări a încercat în fel şi chip să-i smulgă o declaraţie „dictată". Din vreme în vreme, Budici se sfătuia la telefon cu un domn colonel. La un moment dat şi-a făcut apariţia şi liderul de la ASCOR, dl. **Iulian Cluţă**, care a dat o declaraţie în care recunoştea că el l-a sesizat pe căpitan în vederea desolidarizării ASCOR de acţiunea dlui Bălan. Până la urmă, lui Budici după ce a răsfoit o cărticică despre legislaţia privind organizarea de mitinguri, i-a sărit ţandăra şi împotriva liderului ASCOR. Aşa că a început să-l ameninţe şi pe acesta. Dl. Bălan a acceptat să dea o declaraţie cu condiţia să i se dea un indigou pentru a reţine o copie. A fost refuzat categoric. În final, dezgustat, dl. Bălan a semnat o declaraţie, după care i s-a dat drumul fără nici o problemă. De altfel, scopul fusese atins întrucât mitingul se terminase, iar unul dintre animatori fusese blocat.

Dacă am trăi în normalitate, firesc ar fi ca ministrul învăţământului dl. Liviu Maior, care e şi profesor universitar, să ia o atitudine fermă împotriva faptului că poliţia a transformat sediul Universităţii în birou de anchete, iar ministrul de interne să dea socoteală pentru acţiunea ilegală a poliţistului Budici, cu rang de căpitan. După cum tot firesc ar fi ca cei de la SRI (care are o Diviziune de apărare a Constituţiei) să scotocească prin Craiova şi să afle ce hram poartă acel pluton de „civili". Dar nu ne facem visuri deşarte pentru că nu o să se lege dl. Maior la cap cu lucruri d-astea, iar dl. Tărăcilă n-are a se teme din partea unui Parlament în care PDSR-ul are majoritatea. După cum nici în ortacii dlui Măgureanu nu ne punem vreo speranţă. Domniile lor sunt ocupaţi cu vânarea de bande legionare sau comuniste.

Noi ne mărginim numai la a trage atenţia opiniei publice - cu exemple - că cei care guvernează şi administrează ţara nu o fac după lege, ci după capricii sau interese politice majoritar - parlamentare, deşi sunt plătiţi din buzunarele cetăţenilor pentru a-i apăra pe ei şi nu pe altcineva.

Dan BĂNICĂ

Birocraţia n-a pierit! Unii măsoară [illegible]ompetenţa studenţilor prin ... dosare (!)

Referindu-se la respingerea dosarelor unor facultăţi particulare, un reprezentant de vază al C.N.E.A.A. (Comisia naţională [illegible] Evaluare Academică şi Acreditare) declara în [illegible]ADEVĂRUL de vineri, 25 nov., a.c."Ne este milă [illegible]udenţi, dar trebuie să protejăm societatea de [illegible]petenţi!" Cum şi-or fi dat aceşti domni seama că [illegible]nţii unor facultăţi sunt (sau vor fi) mai [illegible]tenţi decât cei ai altor facultăţi, din moment ce [illegible]u supus nici unui test? Numai răsfoind dosarele [illegible]rezintă condiţiile de studiu şi de cazare, pe care [illegible]A.A. nici măcar nu se ostenesţe (de multe ori) să [illegible]ceteze la faţa locului? Să fie, oare, ireproşabile [illegible]ile în care învaţă şi sunt cazaţi studenţii de la [illegible] De când a devenit Statul român atât de grijuliu [illegible]e condiţiile studenţilor de la universităţile [illegible]ulare? Dar, în fond, de câte ori condiţii excelente [illegible] la rezultate pe măsură? Nu ştiţi că, indiferent [illegible]nţii, cine vrea să înveţe, învaţă? Iar cine nu [illegible]poţi să-i pui la dispoziţie şi... Casa Poporului, tot [illegible]oa! Şi câţi oameni de ştiinţă şi de cultură (mulţi [illegible]utaţie mondială) au beneficiat de cele mai bune [illegible]şi de trai şi de studii? Aş îndrăzni să afirm că [illegible]itatea au trăit în condiţii dintre cele mai [illegible]te, purtând haine peticite, mâncând o dată pe zi [illegible]ţând după manuale împrumutate! Având, însă, [illegible]e şi şansa unor profesori buni şi foarte buni, ei [illegible]olvit cu succes (fiind chiar şefi de promoţie), [illegible]ţindu-şi COMPETENŢA în specialitatea şi în [illegible]iul lor de activitate, unde au obţinut - pe lângă cele [illegible]alte titluri ştiinţifice (ajungând chiar academicieni) - [illegible]cunoaşterea internaţională! I-a întrebat (ori s-a [illegible]esat) vreo „comisie naţională" CUM, CU CE [illegible]RIFICII şi ÎN CE CONDIŢII şi-au însuşit cele mai [illegible] cuceriri ale ştiinţei şi culturii (pe care, mai târziu, [illegible]le-au îmbogăţit prin propria lor contribuţie)? [illegible]dată! Ceea ce a contat (şi contează) au fost şi sunt [illegible]LTATELE! Nu faptul că unii au învăţat cu cartea pe [illegible]chi, la gura sobei, iar alţii - la un birou de stejar, [illegible] calorifer! COMPETENŢA tinerilor (şi nu numai a [illegible]e verifică în PRACTICĂ, după ce - în prealabil - au [illegible] o serie de TESTE şi EXAMENE! În acest sens [illegible]e C.N.E.A.A. să-şi exercite autoritatea şi, indiferent [illegible]ovenienţa studenţilor (de la facultăţi de Stat sau [illegible]culare), indiferent de condiţiile în care au locuit şi [illegible]at, indiferent de caracterul cursurilor urmate (zi, [illegible] fără frecvenţă), o comisie specială să-i treacă PE TOŢI printr-o „sită" deasă! Nu de studenţi trebuie să vă fie milă, domnilor de la C.N.E.A.A., ci de „munca" dvs. inutilă, ba chiar destabilizatoare (vorba... ştiţi dvs. a cui), pe care o desfăşuraţi în prezent! Ocupaţi-vă, NU de condiţii, ci de finalitatea studiilor, căci protejarea societăţii de incompetenţi se va face AUTOMAT prin EXAMENE şi prin PRACTICĂ! Acolo, cu cât „sita" va fi mai deasă, cu atât numărul incompetenţilor va scădea!

Până atunci, însă, parafrazându-l pe Iisus Christos, vă lansez pateticul apel: „Lăsaţi tinerii să vină la facultăţi!", dacă aşa vor ei, pentru că se simt bine, apreciindu-şi profesorii şi condiţiile de studiu! Nu-i puneţi în situaţia de a umbla fără rost pe străzi, unde pot cădea pradă atâtor influenţe nefaste! Nu le năruiţi speranţele şi - mai ales - oferiţi-le posibilitatea de a-şi dovedi COMPETENŢA prin rezultatele ce le vor obţine, nu prin... dosare!

Prof. Gh. CONSTANTIN

Primim la redacţie

Domnule Redactor şef,

Subsemnatul, Marin Maria, din comuna Mădulari, judeţul Vâlcea sat Dimuleşti nr.36, vă aduc la cunoştinţă următoarele : În ziua de 30.09.1994, în timp ce treceam prin intersecţia de drumuri cu căruţa cu cai, pe drum întins, domnul judecător Gheorghe Aurelian a intrat în curbă fără să semnalizeze, tăind calea vitelor şi intrând pe partea dreaptă în direcţia mea de mers. Animalele s-au speriat şi s-au pus pe fugă, cu greu au putut fi oprite. Pentru faptul că i-am zis că nu ştie regulile de circulaţie, poliţia com. Mădulari m-a sancţionat pe mine cu 20.000 lei amendă sub motivul că i-am adus insulte dlui judecător, fără să ia în consideraţie faptul că a pus în primejdie viaţa mea, a copiilor şi a soţiei mele care se aflau în căruţă. Poliţia refuză să-i ia declaraţie soţiei spunând că e rudă cu mine, iar mie cu mare insistenţă mi-au luat o declaraţie. Menţionez că nu am fost la postul de poliţie când s-a luat declaraţia unui martor pe care nu l-am văzut şi nici când domnul judecător a dat declaraţie. Domnului judecător nu i-a fost de ajuns şi m-a acţionat în judecată pentru nişte pământ, punând ca reclamant pe sora sa din com. Valea Mare, jud. Vâlcea, pe nume Mitra Maria. La cea de-a doua chemare când m-am prezentat, reclamanta şi inculpaţii erau în sală; după pauză, reclamanta a părăsit sala, iar inculpaţii au rămas până la sfârşit. Preşedinta ne-a întrebat ce vrem, i-am spus eu, iar dânsul a sărit în sus, spunând că procesul s-a amânat (chemarea a fost pe 17.X.1994 la judecătoria Drăgăşani). Pe data de 14.11.1994 ne-am prezentat din nou: era procesul nr.59. Am stat în sală un timp, după care am plecat cu copilul să-i cumpăr ceva de mâncare. Când m-am întors, reclamanta şi cu martorii - nicăieri, procesul se judecase, după cum spun cei din sală, după ce am ieşit. Procesul meu (nr.59) s-a judecat imediat după cel cu nr.12, iar după aceea a continuat cu cel cu nr.13.

Îi adresez o întrebare domnului preşedinte al Curţii Supreme de Justiţie: Constituţia şi Legile Ţării trebuie respectate numai de noi (prostimea!) sau şi de către toţi ceilalţi cetăţeni ai României? Dacă DA, puteţi să ştiţi că oamenii dumneavoastră nu o fac.

Cu multă stimă şi respect,

Maria MARIN

Zile de coşmar pentru locuitorii oraşului Caransebeş

Odată cu lăsarea frigului, în oraşul Caransebeş au fost oprite aproape toate centralele termice – una singură se mai află în funcţiune. Motivul: neachitarea către furnizori a combustibilului. E vorba de o sumă destul de mare, peste două miliarde. Cu toate acestea, decizia Ministerului Industriilor privind interdicţia de decuplare de la sursele de alimentare cu căldură pe timp de iarnă este încă în vigoare.

Aşa încât apare mai mult ca sigură părerea celor care au început să tremure în apartamente că măsura de a fi privaţi de căldură a fost luată de putere spre a-i pedepsi pentru îndrăzneala de a-şi fi ales un primar – bun gospodar – din Convenţia Democratică.

N. N.

Exilul românesc, o realitate perpetuă şi contradictorie

Motto:
Divide et impera
Niccolo Machiavelli

Odată şi odată va trebui scrisă şi istoria exilului românesc, acest fenomen caracteristic mijlocului şi celei de a doua jumătăţi a secolului nostru, fapt fără tradiţie şi chiar fără precedent în istoria atât de des pe nedrept zbuciumată a unui neam cărula aşezarea continentală i-a fost şi îi mai este potrivnică. Vor trebui scrise pagini fără ură şi partinire, fără a se împărţi retroactiv favoruri. Dar până atunci mai este, pentru aceea că exilul persistă, ba chiar, din nefericire, se improspatează biologic.

Intransigenţii au împărţit exilul în două, cel politic şi cel economic, uitând că deteriorarea până la prăbuşire a economicului avea la bază tot cauze politice şi nu dorite de români, ci impuse mai întâi de ocupantul sovietic, apoi de întăritul partid comunist, la început doar o slugă plecată a cârmuirii staliniste.

Ca orice acţiune umană, exilul românesc a cunoscut plusuri şi minusuri, înălţări şi decăderi, apostolat dar şi impostură. Cei mai mulţi din cei care au luat toiagul pribegiei au cunoscut zile şi luni, adesea ani de restrişte, de întrebări fără răspunsuri, neînsemnat de puţini şi-au rotunjit contul la bancă într-atâta încât de la o stare mulţumitoare, prin bunăstare să poată trece la ceea ce se înţelege prin avere. Nu ne-a chemat nimeni, nu ne-a aşteptat aproape nimeni, împăcarea a venit cu anii, cei obiectivi, din calendar, cei personali, ai vârstei. Mă uit în ghidul străzilor din Bucureşti, apărut recent şi există una care se numeşte a Irimicului, alta Săniuţei (fără aluzie la actualul premier), nu lipseşte denumirea de strada Piramidei, dar mă gândesc că pe lângă 19 ce poartă numele Ioneştilor, unii celebri, ar fi încăput şi a 20-a ornată cu prenumele Eugen. Poate cândva, cineva va găsi dacă nu o stradă, măcar o intrare care să poarte numele lui **Horia Vintilă, Horia Stamatu, Noël Bernard, Vlad Georgescu**, chiar dacă Preocuparea, Ecuatorul sau Bachus vor dispărea din nomenclator.

În 17 ani de exil am văzut multe apariţii, personale sau colective, nu toate necesare aşa cum nici toate superflue. M-am înhămat, ca şi alţii, la unele din organizaţiile care căutau să facă ceva, am întâlnit bune-credinţe mergând până la devotament dar şi ambiţii având justificarea şi consistenţa balonului de săpun. Nu am fost cei mai buni şi cei mai uniţi din toate exilurile răsăritene, am fost şi suntem proiecţia pe ecranul din afară a calităţilor şi defectelor dinăuntrul ţării. „Cum e ţara şi exilul" spunea regretatul prieten **Radu Maltezeanu**, unul din ultimii exponenţi ai unei tagme încadrabilă prin comparaţie în „Ghepardul" lui Lampedusa, în cazul nostru, al boierimii române, acea boierime cu tot ce a avut mai rău în dosarele de cadre, ale miliţiei şi securităţii şi ce a avut mai bun sau măcar bun în hrisoave, hronici, danii şi tradiţie.

Se pare că multor români ne este greu să ne despărţim de una din moştenirile daco-getice de care ar fi trebuit să ne lipsim: dezbinarea. Dacă toţi oamenii politici însemnaţi ar fi făcut în anii '30 front comun împotriva lui Carol II, acestuia i-ar fi fost greu, dacă nu chiar imposibil, să introducă dictatura, care, oricât de regală va fi fost, tot ca dictatură nefastă a intrat în istorie. Din păcate, oameni de talie ca Gheorghe Tătărescu, Constantin Argetoianu, Armand Călinescu au înţeles altfel mersul istoriei, punându-se în slujba celui care instaurase pentru prima dată sistemul partidului unic. Continuând tradiţia anti-tradiţie, Tătărescu se va pune la 6 martie 1945 în slujba comuniştilor, consecvent oportunismului-său şi având poate şi iluzia că ar putea avea joc liber în condiţiile ocupării ţării de duşmanul nostru de la Răsărit. După 45 de ani, aceeaşi fisură în rândurile liberale o va face Radu Câmpeanu, cel care şi-a învelit felicitările în zâmbete la adresa lui Iliescu, la câteva zile după ce acesta patronase barbariile din Piaţa Universităţii şi implicit fărădelegile rămase nepedepsite de la Măgurele, semnând încă o dată în cronica de prezenţă a bolşevismului din România, implantat în zilele stalinismului.

Scriind aceste rânduri, mă gândesc la experienţa ce am dobândit-o într-un exil, lamentabil definit de chivuţele de la APACA şi de manipulaţii de la IMGB subit transformaţi în factori ai ordinei, ca fiind cel al nemâncătorilor de salam din soia. Mai precis, la una din organizaţiile româneşti din Germania, alcătuire anticomunistă ce s-a bucurat un timp şi de sprijinul material al marilor partide democratice din Republica Federală: CDR, Cercul Democrat la Românilor din Germania. În anii '80 se bucura de răspândire şi recunoaştere, organiza seminarii de cultură politică, relua tradiţii ignorate sau chiar condamnate în ţară. Amintesc un moment, cel din mai 1981, când se comemora un veac de la încoronarea lui Carol I ca prim rege al Regatului ce fusese proclamat în urmă cu două luni. Câteva zeci de membri ai CDR în frunte cu preşedintele de atunci, **Şerban Orescu**, am fost primiţi la Neuwied în castelul particular al prinţilor zu Wied, în locul şi de către familia din care a provenit prima noastră regină - Elisabeta - Carmen Sylva.

Desigur, însă, că atitudinea, poziţia şi manifestările CDR nu puteau conveni puterii comuniste de la Bucureşti. Faţă de exil, acesta folosea diverse metode, nelipsindu-i mijloacele materiale, într-o perioadă în care la vatră se suferea de foame şi frig, de altfel cam cum se întâmplă pentru majoritatea populaţiei şi în zilele noastre. Nomenklatura de atunci şi de azi nu a suferit şi nu suferă, un exemplu clar îl constituie Ion Iliescu.

Ca şi în cazul altor organizaţii româneşti s-au folosit metode ce-şi dovedeau eficienţa:

- infiltrarea de agenţi, cazul lui **Augustin Olaru**, arestat de poliţia germană ulterior, fiind dovedit că spiona în exil pentru securitate;

- culegerea roadelor unor acţiuni diversioniste, care, chiar dacă vor fi fost de bună credinţă, făceau în final tot jocul Bucureştiului. Aici voi cita câteva cazuri: **Petre Ioan** alias **Peter Belker**, care declarase în public că lui „mândria de român i-o redase Nicolae Ceauşescu"; **Duiliu Vinograschi**, care se mândrea cu marxismul său incurabil; **Aurel Lepădat**, care declara repetat că acela care îl atacă pe Nicolae Ceauşescu atacă ţara şi poporul român, şi care, de altfel, era un frecventator al ambasadiştilor ceauşişti de la Bonn. Tot el se lăuda că mai distrusese câteva organizaţii româneşti şi va distruge şi CDR. Este greu de evaluat ce aport a avut în final, cert este că s-a reuşit această distrugere, la care şi-au dat concursul şi un fost barman de la Hotel Nord din Bucureşti, dar şi câţiva oameni de bună-credinţă, crezând că fac bine, pentru a deplânge prea târziu răul la care au contribuit.

Dacă până în decembrie 1989 secţiile speciale ale securităţii căutau să desfiinţeze sau cel puţin să controleze organizaţiile exilului românesc, încercând să le cotroleze în manifestări neinteresante, imediat după ce Iliescu şi noua echipă au înlocuit-o pe cea veche, a urmat o perioadă ce părea liniştită.

În prezent, acţiunile Bucureştiului sunt mai subtile. Există o secţie specială ce se ocupă de exil şi sunt încurajate aşa-zise adunări ale românilor de pretutindeni, în realitate reuniuni în mare proporţie ale unor iluştri necunoscuţi şi având ca bază ideologică banda rulantă pe care circulă sarmalele, mujdeiul, ţuica de Văleni şi Cotnarul mai mult sau mai puţin veritabil, toate asezonate cu turism gratuit de circumstanţă.

Desigur, politica se face în ţară, deşi, din păcate, unii se abţin de la astfel de acţiuni, în timp ce comuniştii, vasalii acestora şi cei interesaţi în bararea oricărei fărâme de restitutio in integrum sunt activi, ştiind prea bine că astfel îşi pot menţine şi chiar întări poziţiile din trecut.

Scopul nedeclarat dar urmărit cu tenacitate de către unul sau mai multe din serviciile speciale româneşti este acelaşi din trecut: minarea sau măcar controlarea organizaţiilor româneşti din afara ţării, câte şi cum au rămas, mai ales că acelea vizate sunt legate prin solidaritate, tactică şi strategie de formaţiile opoziţioniste din ţară. Aceeaşi soartă, în concepţia puterii, trebuie să o urmeze şi publicaţiile ce nu se supun directivelor ferme, sugerate sau liniilor tolerate de cei pe care un Vadim Tudor îi denumeşte profesionişti şi specialişti.

Desigur, Iliescu nu-l poate trimite pe Miron Cosma şi bandele lui să devasteze redacţii în Europa sau America, dar, din păcate, şi aceasta trebuie să o recunoaştem, unde nu dau minerii cu ranga se găsesc purtători de ambiţii care dau cu bâta, ce e drept nu sus, în capete, ci jos, în baltă. Unii cred că fac bine, uitând să se întrebe „cui prodest?" ceea ce fac şi nu ar trebui să facă.

Până în decembrie 1989 ura împotriva Ceauşeştilor era un factor liant, în ţară, în exil, între ţară şi exil. Propaganda în favoarea lui Iliescu, mass media vătăfite de vechili ai puterii, mizeria cea de toate zilele au contribuit la dezbinări, uneori în sânul aceleiaşi familii, aceleiaşi categorii ce uitând de necesara solidaritate, cu sau fără voie, fac jocul puterii ce îşi menţine coeziunea ca orice mafie.

O organizaţie a pribegiei se formează cu trudă şi nu rareori cu sacrificii, în timp şi cu răbdare, o publicaţie în pribegie presupune devotament şi un singur mare interes, cel al dezinteresării în slujba unor idei, altele decât cele pe placul unui Văcăroiu, Adrian Păunescu, Iosif C. Drăgan, Verdeţ sau Funar, în esenţă, toţi emanaţi prin voia şi toleranţa condiţionată a uzurpatorului de la Cotroceni şi Scroviştea.

Interesul imediat al celor instalaţi în principalul făgaş al bolşevismului din ţara noastră este distrugerea organizaţiilor şi publicaţiilor româneşti de peste hotare care refuză subordonarea, sau cel puţin slăbirea şi izolarea lor. Atacurile la persoană sunt una din armele folosite în această finalitate şi din păcate, la aceasta îşi dau contribuţia şi oameni corecţi, dar cu lipsuri în discernământ, nedându-şi seama că sunt manipulaţi fără voie sau utilizaţi ca atare.

Celor care fac răul, crezând că fac bine, ar trebui să le fie permanentă ideea că important nu este puţinul ce ne desparte, ci multul ce trebuie să ne unească, iar aceasta este valabil atât pentru cei din ţară cât şi pentru cei din exil şi totodată în raporturile unora cu alţii.

Şi mai ales, să nu uităm că nimeni nu poate avea dreptate întotdeauna, pretutindeni şi în faţa tuturor. Cu puţină modestie vom învinge mai multe dificultăţi, inclusiv cele pe care ni le creăm noi înşine.

Să nu lăsăm ca din ceea ce ar trebui să existe şi să rămână să se aleagă, aşa cum ar fi spus bătrânii noştri, praful şi poradichiul.

Constantin MAREŞ

www.arhivadosar.ro

1 DECEMBRIE - sărbătoarea națională a României

"Precum este adevărat că Domnul este viu și precum este viu regele, stăpânul nostru, tot așa este de adevărat că oriunde va fi regele, la viață și la moarte, acolo vom fi și noi, supușii tăi" (II Regi 15, 21). Iată temeiul biblic al încrederii depline și al dăruirii totale în mâna Suveranului uns de Dumnezeu prin patriarhul României. Poporul român, parte organică din unitatea de suflet, de cuget, de acțiune și de jertfă edificată pe vecie cu monarhia constituțională pe care singur și-a ales-o, spre fericirea sa, și-a respectat întru totul crezul său. El a primit cu totală dăruire pe Carol I care s-a angajat, „jur a fi credincios legilor Țării, a păzi religia României precum și integritatea ei teritorială și a domni ca Domn Constituțional" (10 mai 1866). Iar când România s-a înălțat la treapta de regat - 10 mai 1881 - Domnitorul Constituțional și-a temeinicit din nou contopirea soartei sale cu destinul poporului român: „Azi nu mă căiesc că mi-am făcut din România țara mea, că mi-am făcut din națiunea română însăși familia mea", România a pășit astfel cu deplină încredere și îndreptățire ca Stat între statele Europei. Între timp însă, germenii unui vast conflict european la scară nebănuită îngrijorau toate statele. Și, într-adevăr, la 28 iulie 1914 izbucnește primul război mondial. În acest context dramatic, s-a înflăcărat entuziasmul desăvârșirii statului național unitar român în granițele sale firești. Poetul „pătimirii noastre", Octavian Goga,dădea chiar un verdict, „zdrobirea împărăției habsburgice, curățirea acestui cancer de pe trupul Europei, este o adâncă datorie de salubritate europeană". Iar convingerea că istoria ne leagă destinul de țările Antantei în frunte cu Franța și Anglia, a formulat-o marele dramaturg, Barbu Delavrancea: „Să ne plecăm urechea spre Apus unde este Răsăritul nostru",termenul „Răsărit" semnificând atât locul de unde ne poate veni lumina culturii, sprijinului și speranțelor noastre, precum și idealul întregirii României ca Răsărit al istoriei noastre moderne. O imagine asupra entuziasmului și a spiritului de jertfă supremă ce anima întreaga românime de pretutindeni ne-o simbolizează mărturisirea poetului George Coșbuc, făcută pe patul său de suferință: „Durerea mea e cu atât mai mare cu cât nu mi s-a dat prilejul ca singurul meu fiu să-l văd murind pentru libertatea românilor obijduiți de veacuri" (21 nov. 1915). Împins de valul întregii românimi, simțind că a sosit ceasul istoriei la 27 august 1916 regele Ferdinand a convocat Consiliul de Coroană în care s-a hotărât intrarea României în război alături de Antantă; o trezire generală au produs cuvintele primului ministru Ion I.C.Brătianu: „Cine știe dacă în decursul veacurilor vom mai găsi un prilej atât de prielnic ca cel de azi!?". După începerea ostilităților, același Barbu Delavrancea clarifică țelul nostru în fața lumii: „Noi n-am intrat în acest măcel pentru a cuceri, ci pentru a dezrobi; noi nu ne creăm cu sabia o patrie nouă ci ne-o întregim!". În acele momente, pe toate meleagurile românimii se cânta „Marseilleza românească":

La arme, cei de-un sânge și de-o lege!
La arme, pentru Neam și pentru Rege!
Când patria ne cheamă sub Drapel,
Datori sunt toți copiii ei s-alerge
Să-l apere să moară pentru el.

În fața victoriilor decisive ale Armatei Române la Mărășești, Mărăști și Oituz, ministrul de externe al Belgiei elogia: „Îl admir pe nobilul Dvs. Suveran de a fi făcut abstracție de sentimentele de familie pentru a asculta de vocea patriotismului său, cu valoroasa inimă a națiunii române după exemplul admirabilului său predecesor (Carol I n.n.) înscriind o pagină nepieritoare în istoria României". Nici primul ministru britanic Lloyd George nu a întârziat să elogieze bravura ostașului român care a dovedit omenirii că este soldatul cel mai viteaz din lume când i se dă posibilitatea să-și arate forța pe care Libertatea o dă unui popor. După încheierea războiului prin victoria României în cadrul Antantei, în dimineața de 1 decembrie 1918, pe o ninsoare calmă, bogată în fulgi mari, uriașa adunare de la Alba Iulia, întrunită pe locul unde fuseseră trași pe roată Horia și Cloșca, a adoptat „Declarația de Unire cu Țara a Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului", într-o atmosferă înflăcărată de cuvântările marilor patrioți, episcopii Miron Cristea și Iuliu Hosu, reputatul Iuliu Maniu care a confirmat că „Toată lumea a recunoscut acum că fiecare popor trebuie să se constituie într-un singur stat". Menționăm că Basarabia se reunise cu Țara-Mamă la 27 martie 1918 iar Bucovina la 28 noiembrie 1918. - Actul Unirii din 1 decembrie 1918 a fost adus și predat regelui Ferdinand de către o delegație în frunte cu episcopul României, Miron Cristea, el însuși ardelean, însoțit de Iuliu Maniu, Iuliu Hosu, Al. Vaida-Voevod și alți bărbați de seamă. În fața acestora și a întregii asistențe, regele întregitor de țară, Ferdinand, și-a dat expresia entuziasmului: „În numele românilor din Vechiul Regat, din Basarabia și Bucovina, astăzi unite, cu profundă recunoștință primesc hotărârea fraților noștri de peste Carpați, de a desăvârși Unitatea Națională a tuturor românilor". Astăzi, conspectând acest tablou istoric, bazat pe jertfa eroismului suprem, înțelegem ce anume înseamnă ziua de 1 Decembrie, sărbătoarea națională a României. Însă nu avem voie să subestimăm imensul pericol al uneltirilor peceriste, în cârdășie cu elemente străine și sub oblăduirea Cominternului, marea trădare de a prezenta România ca un conglomerat imperialist ce trebuie dezmembrat în „state independente" sub deviza sovieto-moscovită că fiecare ținut „trebuie să-și hotărască singur soarta sa". Trădătorii pecerești se prefăceau a uita că toate ținuturile românești și-au hotărât pe vecie soarta lor în 1918 când s-au reunit în România întregită. În acest context se pare că se înscrie interdicția de a se fi prezentat pe micul ecran imensele pericole pe care le-a creat înstăpânirea comunismului în Rusia. Menționăm mai întâi graba și silnicia ucigașă cu care comunismul, înstăpânit la noi de forțele de subjugare străine, au purces la spălarea creierului a trei generații de cunoașterea istoriei, a credinței și a rolului României în Europa. Să adăugăm apoi că aceiași oameni, travestiți în pecereul cvadripartit, se calcă pe picioare năpustindu-se la tribune, la bara parlamentară, pe micul ecran pentru a monopoliza în folosul lor propriu ziua de 1 Decembrie, dând lecții de felul cum trebuie să se comporte cu ei românitatea abia ieșită din temnițele morții comuniste. Nu avem voie să uităm cum, la 1 Decembrie 1990, atunci când a luat cuvântul simbolul românității noastre scăpată din brațele caracatiței comuniste, turmele alcătuite din trupe de șoc special dresate, au izbucnit și întreținut vacarmul junglei pe care o doreau restaurată. De atunci, românitatea istoriei noastre eroice nu a mai consimțit să apară pe podium alături de demolatorii istoriei. Pentru că „Viața și robia nu pot sta-mpreună!

Nu e totdeodată pace și furtună"! (Daniil Sihastru). Fluturarea propagandistică a rugăciunii lui Mihai Viteazul, ca instrument de lovire în Monarhia Constituțională aducătoare a independenței de stat și edificatoare a României întregite, nu a glorificat ci a întinat imaginea Marelui Erou de la Turda. Dacă făuritorul pentru o clipă a României din anul 1600 s-ar fi ridicat din mormânt, i-ar fi pus pe întinători alături de Iacob Bori. Și dacă totuși s-au găsit elemente de șoc pentru astuparea glasului românității la 1 Decembrie 1990, să-și pună pe cuget blestemul Sfântului Daniil Sihastru:

„Cel ce poartă jugul și a trăi mai vor,
Merită să-l poarte spre rușinea lor!"

Cât despre respectul față de uriașa imagine a lui Mihai Viteazul ni s-a dezvăluit în chip real atunci când pe frontispiciul clădirii opulenței comuniste din Craiova, transfigurată în complex hotelier-cârciumăresc pentru chiolhanurile aceloraşi, s-a așezat numele de „Mihai Viteazul".

În modul cel mai firesc, mai justificat istoric, moral și creștin, noi rămânem neabătuți în fața cuvintelor Evangheliei: „Ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă" (Matei 19,6), REGELE ȘI PATRIA. Aceasta ne este calea. Însă ca să o parcurgem ni se cere: „feriți-vă de prorocii mincinoși care vin la voi în haine de oaie, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori!" (Matei 7,15). Nu vă lăsați ispitiți de prefăcători. „Stați împotriva diavolului și el va fugi de la voi"! (Iacov 4,7)

Preot Pavel ZUZU

Lângă ruinele mânăstirii Măxineni

părintele Victor Ovezea a întemeiat un lăcaș de cult

La aprox. 30 km de Brăila, în apropierea com. Măxineni, se află ruinele unei vechi mânăstiri construite de Matei Basarab; fiind la extremitatea nord-estică a Munteniei, domnitorul s-a îngrijit a o înconjura cu ziduri groase, de altfel o metodă des folosită în acele timpuri, pentru a fi folosită și ca cetate, conflictele dintre munteni și moldoveni fiind frecvente în timpul domniilor lui Matei Basarab, Vasile Lupu, deși s-au împăcat în cele din urmă, construindu-și câte o biserică fiecare în țara celuilalt, îmbogățind patrimoniul cultural cu bisericile de la Soveja și Târgoviște.

În perioada primului război mondial, zona respectivă a fost ocupată de trupele germane care au avut în această mânăstire, păstrat relativ bine până la începutul războiului, un depozit de muniție.

Ostilitățile, în timpul primei conflagrații mondiale, desfășurându-se, spre final, în favoarea trupelor române, germanii au fost obligați să se retragă iar în momentul părăsirii mânăstirii au dinamitat și au aruncat în aer mare parte din construcții. Mânăstirea a devenit o ruină și a fost părăsită.

La începutul anului 1990, un călugăr, probabil la o chemare divină, s-a instalat lângă aceste ruine, și-a procurat o remorcă, din acelea folosite de tractoriști la lucrările agricole și încearcă prin apeluri disperate să trezească interesul general pentru această mânăstire.

Călugărul respectiv se numește Victor Ovezea, este licențiat în teologie iar în perioada dominației comuniste, datorită unei atitudini demne, fără compromisuri, a fost condamnat politic, fiind în felul acesta, membru al AFDPR și în același timp și membru PNȚCD.

În cei peste patru ani ce s-au scurs de la instalarea călugărului, s-a reușit prin contribuții locale să se construiască o mică așezare formată din două cămăruțe, transformate în lăcaș unde se desfășoară slujbe zilnice, pe care le face călugărul cu însuflețire și regularitate.

Fiind aproape de râul Buzău, terenul pe care se află ruinele mânăstirii a fost protejat cu un dig ce folosește ca drum de acces la mânăstire, acesta fiind singura legătură cu comuna Măxineni.

Populația din împrejurimi se abate pe la mânăstire pentru o rugăciune sau pentru a-i aduce călugărului merinde, dar atunci când vremea este bună; pe timp de iarnă sau pe vreme rea numai Dumnezeu știe cum își duce zilele bietul mucenic, accesul la mânăstire fiind foarte dificil.

A încerca sau a gândi că se poate reconstrui mânăstirea, deși zidurile sunt încă nedărâmate, este o imposibilitate în timpurile grele pe care le trăim. Dar pentru a construi un drum de acces de la șoseaua principală până la mânăstire, de aproape 2 km, cu oarecare efort s-ar putea realiza. De asemenea, o locuință modestă pentru călugăr și eventual pentru alți 2-3 călugări care s-ar încumeta să-și sacrifice restul vieții lângă aceste ruine. Cred că se poate înfăptui fără prea mari eforturi.

Opoziția democrat - creștină și în special PNȚCD ar putea face un capital politic din implicarea în această așezare mânăstirească.

Flaviu BREZEANU
PNȚCD Brăila

Fotoliul cititorului

Achile Sari: *Pohod na Sibir*

Editura „Venus", Seria Negru pe Alb, Buc., 1994

Subintitulată „Speranţa care a spulberat «porţile iadului»", cartea este memorialul de front şi apoi de prizonierat scris în zilele noastre şi consemnând destinul unui foarte tânăr sublocotenent în rezervă, medic de profesie şi combatant. Frontul a fost cel de Răsărit, locul tragediei - Cotul Donului, mormânt de armate în acel dezastruos sfârşit de noiembrie 1942 care, într-un fel a pecetluit soarta războiului.

Slab echipate, lipsite de muniţii - căci depozitul principal fusese aruncat în aer, literalmente risipite pe un front prea lung, trupele noastre au suferit şocul unor forţe copleşitoare, cărora le-au făcut faţă până la ultima suflare. Sublocotenentul-observator, de la postul său înaintat, a împărtăşit soarta zecilor de mii de luptători răzleţiţi, căzând în prizonierat. Un prizonierat care a însemnat pentru cei mai mulţi sfârşitul, tocaţi de necruţătoarea maşină a lagărelor, măcinaţi de boli, pradă foamei şi gerului. Distrofia, tifosul, munca peste puteri, neomenia sistemului au făcut atunci mai multe victime decât frontul. Cei mai mulţi nu s-au mai întors acasă. Printre cei pe care tăria morală i-a salvat, unii au rămas în prizonierat ani mulţi după terminarea conflictului, autorul cărţii numărându-se printre ei.

Pentru ca nici un factor de degradare să nu lipsească, prizonierii au fost supuşi muncii de reeducare, spre a redeveni carne de tun, în faimoasele divizii pregătite de sovietici, gen Tudor Vladimirescu. Şase ani a durat prizonieratul povestitorului care nu a vrut să-şi trădeze jurământul faţă de ţară şi de rege. Cartea cuprinde nararea numai a primei părţi a acestui prizonierat, bolgie dantescă a zilelor noastre. Opinăm că a fost scrisă cu specială adresă pentru două foarte diferite categorii de cititori: cei care au trecut prin aceeaşi experienţă ca şi autorul ei şi cei care, dimpotrivă, nu au nici un fel de cunoştinţă despre etapele războiului din Răsărit. Primii se vor recunoaşte fără dificultate în paginile ei pline de adevăr - un adevăr în care nu încape cea mai mică exagerare - ceilalţi vor avea un subiect de meditaţie dintre cele mai grave, în încercările reuşite sau nu ale istoriei, de a se repeta. Să nu uităm că Rusia se află şi astăzi încă pe Nistru, provinciile pentru care s-au jertfit sute de mii de tineri români continuă să fie în afara hotarelor, într-o aspectare istorică ce nu ne făgăduieşte deocamdată nimic bun. „Pohod na Sibir", carte scrisă cu râvnă, sinceritate şi un real talent de povestitor contribuie la edificarea unei memorii sociale absolut necesară. Iar vechii martori se răresc...

Barbu CIOCULESCU

Pe când Geo Ciolcan şi Pavel Pereş?

Viaţa noastră publică actuală seamănă tot mai mult cu o poveste cu fantome. România, sărmana, e un castel bântuit de strigoi. Spre deosebire de situaţia din poveştile de groază clasice, aceştia nu se ivesc însă la miezul nopţii, ci în plină zi, cu tot mai mult tupeu, amestecându-se printre oamenii vii şi necăjiţi, cu dorinţa de-a se situa în posturi de comandă şi, bineînţeles, de a se înfrupta din bunurile terestre. Revenanţii restauraţiei ne râd în nas. În loc de a-şi ispăşi păcatele în propria lor lume tulbure şi apusă, în tartarul de partid şi de stat, râvnesc din nou la această lume, în care până deunăzi şi-au făcut de cap. Şi sub pulpana ocrotitoare a unei puteri ce, de fapt, nu este emanaţia Revoluţiei, aşa cum pretinde, ci - altă farsă macabră - o emanaţie a vechiului regim, nu s-ar zice că n-au succes. Un succes care dobândeşte aspectul halucinant al unei apoteoze negre, al unui continuu sabbat.

Mai întâi au revenit în forţă capii propagandei ceauşiste, care au ocupat confortabile fotolii în senat şi, vai, au mers până la a reprezenta ţara în înaltele şi delicatele sale relaţii de integrare europeană. Acele conştiinţe prostituate, târfele de lux ale adulării nonstop! Acei aşi ai minciunii dictatoriale, nu mai puţin siniştri decât cârmaciul şi academiciana! Se putea o surpriză mai tristă? O decădere mai penibilă? Într-o societate cu mai multă atenţie faţă de propria sa reputaţie morală, atari indivizi ar fi fost neîndoielnic eliminaţi, pentru cel puţin un număr de ani, din sfera drepturilor civile. Dar de ce să ne comportăm altminteri decât la porţile Orientului? Balcanismul nostru, trecut prin filtrul totalitar, aşadar în formulă concentrată, ne-a dictat strâmba generozitate nu doar a „iertării" marilor mişelii, dar şi pe cea - uluitoare - a promovării purtătorilor lor la cinuri superioare, nici măcar visate sub fostul regim.

Şi acolo unde merge mia, de ce n-ar merge şi suta? Prin breşa produsă în conştiinţa naţională de faimoşii slujitori ai murdăriei ceauşiste, pe care o purtau deasupra capetelor mulţimii ca pe un sfânt chivot, au pătruns şi alţii. Lichele tot mai mărunte, până la plevuşcă. Domeniul culturii este cu deosebire ilustrativ pentru această stranie resurecţie a celor ce păreau pentru totdeauna scufundaţi în abisul propriei lor comportări. Parcă un tartor metodic s-a străduit a reconstitui cu meticulozitate seriile de luptători de pe frontul mocirlos al compromisului. De la cei „mari" sau „mijlocii", până la cei ce riscau a fi pierduţi din vedere, aidoma unor microbi sau viruşi. Spre a nu-i nedreptăţi pe ultimii, tartorul cu pricina mânuieşte, pesemne, şi un microscop. Rând pe rând au apărut pe tărâmul nostru sufletele lăsate în custodia Întunecimii Sale, pe care le credeam aproape uitate, de la Mihai Ungheanu, Paul Everac, Mircea Tomuş, Dinu Săraru, Platon Pardău, Nicolae Dan Fruntelată până la I. Văduva Poenaru, Andi Andrieş, Ladislau Hegeduş etc. Au reapărut nu pur şi simplu ca nişte condeie dezordonate sau ca nişte birocraţi repulsivi, ci pentru a fi înscăunaţi în demnităţi, pentru a fi înzestraţi, prin urmare, cu putere şi cu privilegii. Pentru a domni iarăşi asupra noastră, precum asupra unor nefericiţi fără izbăvire. Unii au „doar" misiuni publicistice, ca, bunăoară, C. Stănescu. Alţii au zburat peste graniţă, pe aripi diplomatice, precum, bunăoară, Ion Gheorghe. Aproape nimeni n-a fost uitat. Aproape toţi trepăduşii ideologici au fost rechemaţi la existenţa artificială a unei restauraţii mănoase şi aparent fără sfârşit.

Şi, totuşi, mai sunt câteva excepţii. Domnule prim-ministru, domnule ministru al culturii, domnilor din fruntea partidului de guvernământ, cu respect vă atrag atenţia că nu v-aţi ocupat încă, după ştiinţa mea, de Geo Ciolcan şi Pavel Pereş. Vă amintiţi? Ei s-au remarcat prin hărnicia cu care au alimentat maculatura omagială versificată. Nici nu ştiu să fi scris altceva. Dacă sunteţi consecvenţi, nu întârziaţi să-i luaţi şi pe ei în braţe!

Gheorghe GRIGURCU

Caşin Popescu sau una dintre cele mai semnificative personalităţi ale exilului nostru cultural

Primul răspuns subconştient al omului, la aflarea statutului său de muritor, s-a tradus în aspiraţia la veşnicie. Pe dată, această stare a spiritului a îmbrăcat o multitudine de forme. Altruişti prin definiţie, istoricii şi-au asumat o sacră datorie de a consemna şi a interpreta, întru dreptate şi eternitate, faptele şi gândurile semenilor. Într-un misterios alfabet al identităţii noastre, ca parte integrantă a culturii, istoria a echilibrat dintotdeauna balanţa înclinată înspre artistic, spre „a bate câmpii cu graţie", după expresia lui Mircea Eliade. Departe de a se subînţelege, obiectivitatea în acest domeniu a avut de surmontat perturbaţii majore. Cazul banal şi trivial: comunismul faţă în faţă cu... istoria contemporană. Ideologii săi au intuit, de la bun început, ca mortală pentru ei, o „consecinţă" politica a principiului nedeterminării: investigaţia intimă a unui sistem îl alterează parametrii, ordinea interioară. Ce-a urmat se cunoaşte, cu titlu generic: mutilarea istoriei. Imediat după decembrie '89, s-a repus în discuţie istoria românilor, cu accent pe perioada cea mai frustrată de adevăr.

De formaţie inginer constructor, diplomat al Şcolii Politehnice din Bucureşti, CAŞIN POPESCU s-a născut în oraşul Huşi din judeţul Fălciu, la 17 august 1921. A fost, după obţinerea diplomei de inginer constructor, numit ca profesor asistent al decanului facultăţii, profesorul Dionisie Germani, la catedra de hidraulică, din 1943 până în 1946, când profesorul Dionisie Germani a fost îndepărtat de la catedră şi din şcoală, pentru neconformism faţă de comunism. Admirator profund al lui Mircea Eliade, Emil Cioran şi Constantin Noica, istoricul şi gânditorul român CAŞIN POPESCU, stabilit cu mulţi ani în urmă în localitatea Freiburg din Germania, reprezintă una dintre cele mai semnificative personalităţi ale exilului nostru cultural din ultimii 50 de ani. Opera sa cuprinde o varietate de aspecte, de la texte filozofice ce fac posibilă configurarea, la modul real, a unui existenţialism românesc, până la meditaţii istorice şi comentarii de opere clasice, de la piese de teatru şi scrieri cu caracter literar, cu totul originale, până la eseuri asupra caracteristicilor specificităţii noastre naţionale. A fost şi rămâne permanent legat de realităţile româneşti, de destinul istoric al poporului român. Contribuţiile sale în domeniul istoriei antice, elucidând o serie de chestiuni controversate, mai puţin cunoscute, sau necunoscute s-au impus cu demnitate în lumea ştiinţifică de pretutindeni. În domeniul istoriei, cele mai originale cărţi ale sale sunt: **„Podurile peste Istrul din primul mileniu înainte de Christos"** şi **„Legenda Argonauţilor, fapt istoric"**. În prima lucrare este vorba de podurile întinse peste Istru: podul lui Darius, podurile plutitoare ale lui Alexandru, podul lui „Zopyrion", podurile lui Lysimach, podurile lui Burebista. Cât de adevărat şi poate cât de mare va fi câştigul pentru istoriografia românească, şi prin ea, universală, vor putea preţui şi valorifica numai generaţiile de istorici tineri, aceia care încă nu şi-au exprimat, în chestiunile subliniate în această primă lucrare, punctele lor de vedere, şi aceia care vor să le privească exclusiv în interesul ştiinţei şi absolut critic.

În cea de a doua lucrare, se arată că Argonautica lui Apollonius din Rhodos este întru totul o operă de istorie şi de geografie arhaică şi nicidecum o producţie poetică. Reţeaua hidrografică a continentului european, în preistorie, a făcut posibilă, în timpurile în care s-a petrecut expediţia argonauţilor, existenţa unui curs de apă Istru, până să ajungă la acea Dunăre cunoscută nouă din vremurile de înfiripare a istoriei, împletindu-şi undele apelor în acelaşi timp cu cele ale Mării Tyrrheniene şi cu cele ale Pontului Euxin. Această operă rămâne un monument de erudiţie şi hermeneutică fiindcă istoria este cea care ne leagă. În ea se străvede, unitar, istoria formării Europei şi a acelei lumi din care devenim pe aceleaşi meleaguri, din străfundul mileniilor, noi românii. S-a ales Legenda Argonauţilor şi pentru că în ea răsună, în măsuri de cântec arhaic o istorie ce poate fi mai uşor identificată şi justificată cu metodele şi acumulările ştiinţei. Prin partea de adevăr ce s-a putut desprinde din această „legendă", noi vedem că se va putea lumina drumul istoriei, până către adâncul acelei vârste pe care Hesiod a numit-o „epoca eroilor".

CAŞIN POPESCU, una dintre cele mai semnificative personalităţi ale exilului nostru cultural rămâne şi unul dintre gazetarii care, înainte şi după decembrie '89, au înnobilat, prin arderea lor intensă, dar discretă, prin inteligenţa şi luciditatea cu care şi-au asumat condiţia de jurnalist, prin curajul de a rămâne ei înşişi într-un peisaj al cameleonismului politic, o meserie în care coeficientul de risc mortal a ajuns extrem de mare.

CAŞIN POPESCU nu a fost niciodată altceva decât un om pentru care a contat nu falsa autoritate, ci puterea de a fi chiar în contra curentului şi în pofida corurilor de lăudători şi sicofanţi, el însuşi, fiindcă istoria apelează la reconciliere, înţelegere, iubire, serviciu şi sacrificiu.

Prof. Ionel PROTOPOPESCU

Carnet plastic

RODICA ANCA MARINESCU – odă în culori pământului străbun și cerului nostru

Meditațiile generate de ceea ce vedem, credem, sperăm etc. ne însoțesc de-a lungul întregii vieți. În copilărie și în adolescență, chiar și în prima tinerețe ele se îngemănează cu visele, cu aspirațiile noastre de fericire și realizare. Încet-încet reflecțiile se transformă în principii, simboluri, credințe. Treptat, pe măsură ce se adună anii, în conștiința noastră, are loc un proces de decantare, de esențializare a ceea ce ne va defini pregnant personalitatea. Interesant este faptul că, de multe ori, aceste meditații depășesc cadrul individual și devin o trăsătură caracteristică a unor categorii umane largi, chiar a unor popoare. Semnificativ, în această ordine de idei, pentru români este motivul popular al comuniunii om-natură, credința puternică că „tot ce mișcă-n țara asta" – vorba lui M. Eminescu – „îmi e prieten numai mie", adică numai nouă, românilor, că fără noi, nici Carpații, nici Podișul Transilvaniei, nici Nistrul, nici Bărăganul n-ar mai fi ceea ce sunt, ba mai mult, n-ar mai fi deloc! Concepția mioritică care stă la baza „spațiului nostru matrice", genial formulată de Lucian Blaga, își are punctul de pornire în asemenea întrebări și răspunsuri, adică în asemenea **meditații**. Artiștii români – spunea cineva – pot trăi în străinătate, hrănindu-se cu dor și speranțe, dar nu pot muri decât în țară. De asemenea gânduri am fost cuprins în timp ce studiam lucrările pictoriței RODICA ANCA MARINESCU prezentate în expoziția personală organizată în salonul de la parter al Galeriei de Artă „ORIZONT" din București. Ele mi s-au adâncit îndată ce-am parcurs cu privirea câteva dintre „reflecțiile" artistei din care citez doar două: „Oriunde ne-am afla la noi, dincolo de aglomerațiile urbane, între dealuri, la munte, în văi sau pe șesuri, pretutindeni ne întâmpină – ca un laitmotiv - CĂPIȚELE DE FÂN – acești pașnici menhiri ierboși purtând pe umerii lor rotunjiți eternitatea mioritică a spațiului românesc"; „Atâta timp cât furca țăranului va sculpta căpițe de fân, sufletul nostru din adânc se va împlini și se va înnoi ca într-un ritual, iar identitatea noastră de duh își va păstra un filon esențial".

Motivul căpițelor, în special a celor înălțate în regiunile deluroase sau premontane, căpițe „întărite" cu un par înfipt în pământ în jurul căruia se așează cu furca strat după strat de fân, este dominant și, sub raportul spiritualității poporului român, profund grăitor. În aceste căpițe, temeinic rostuite, ca să învingă și ploile, și vânturile, și zăpezile, înconjurate de copaci stingheri sau de păduri și străjuite în depărtare de înalte frunți de munte, stăruie un puternic sentiment de pace, de liniște, de siguranță. Arta compozițională, constând în gruparea ingenioasă a „obiectivelor" (căpițe, copaci, arbuști, munți, cer, apă etc.), desenul, când viguros, când învăluitor și cu mare forță de sugerare, și-n special cromatica vie și bogată, revărsată în curcubee ne dau certitudinea că ne aflăm în fața unei artiste cu Har care și-a găsit de mult calea. Suita de lucrări, când în ulei, când în acuarelă, în care motivul căpiței este dominant, pune în evidență capacitatea pictoriței de-a surprinde o stare de spirit, o „atmosferă" demnă de monumentalitatea ei impresionantă, deși, în fiecare pânză, remarcăm subtile schimbări... Sunt atât de frumoase CĂPIȚELE RODICĂI ANCA MARINESCU, încât, puși să alegem (între variante), ne trezim dintr-o dată în fața unui foarte greu „hop" opțional.

O altă prezență – larg reprezentată – o constituie **marinele**. Apa, cerul, valurile și... malurile, bărcile și vegetația specifică țărmurilor înviorate de aerul sărat al mărilor, în „organizări" și „efecte" inspirate și, mai ales, într-o cromatică surprinzătoare în care domină albastrul, albul, verdele, cărămiziul, roșul, movul și griurile – luminate din interior, chiar și-n lucrările în care ne întâlnim cu răsăritul și apusul de soare, ne încântă ochii, purtându-ne departe gândurile și sufletul... În general de dimensiuni mijlocii și mici, **marinele** – „un echilibru mereu pierdut și mereu recuperat" – se dovedesc a fi (în concepția pictoriței) „o vie parabolă a unității Lumii". Când privește marea – comparată de semnatara lucrărilor cu o **matrice** „primordială infinit cuprinzătoare" – artista intră în imperiul umbrelor și al luminilor „cu liniști și neliniști creatoare".

În marea ei dragoste de natură, miniaturizată uneori la nivelul RODULUI GRĂDINII, a OFRANDEI în culori „înfocate sau tăcute, în forme rotunde și ascuțite, o presiune barocă a lui a fi încă și încă victorioasă (concepție optimistă) asupra legii care-i aplică necruțător urgia distrugerii și anihilării", RODICA ANCA MARINESCU zămislește în culori un adevărat poem de slavă FLORILOR. Fie că sunt de grădină, cultivate cu grijă de mâna și sufletul omului, fie că sunt de câmp, răsărite din harul Domnului, FLORILE alcătuiesc un univers mirabil de care trebuie să ne apropiem cu dragoste și admirație. Atât elementele de „detaliu", cât și cele sortite să sugereze tărâmuri rare de grație și culori parfumate sunt realizate cu finețe și, parcă, cu veșnică mirare în fața corolei de minuni a lumii. FLORILE îi sunt atât de adânc înrădăcinate în suflet, încât artista le prezintă cu rost și cu înaltă justificare plastică, estetică și în expresivele sale naturii statice.

În expoziția de pictură a RODICĂI ANCA MARINESCU ne întâlnim cu sufletul pământului nostru străbun în continuă și puternică vibrație.

M. AUGUSTIN

Jurnal de spectacol

Păsări, păpuși, actori

Teatrul de marionete și păpuși stârnește cel mai adesea un zâmbet nostalgic cu privirile îndreptate undeva spre cotlonul celor mai vechi amintiri despre noi și despre întâile noastre „ieșiri în lume". Iată însă că prima generație de absolvenți ai secției de păpușari de la A.T.F. contrazice prejudecățile formate în ani.

Montată la **Teatrul Țăndărică**, **„Adunarea păsărilor"** este o provocare încântătoare de a recunoaște că arta lor doboară barierele vârstelor. Alegorie a cristalizării unei societăți dar și a drumului inițiatic, a confruntărilor individului cu dragostea și moartea, spectacolul non-verbal urmărește totuși un scenariu scris de **Mihaela Tonitza Iordache** după basmul lui **Farrid Udin Attar**. Întâlnirea cu esențe ale existenței impune, de asemenea, o abordare simplificatoare, neîncărcată de artificii și efecte de suprafață. Numai sobrietatea și profunzimea clară pot rezista temelor și acestia sunt pilonii pe care regizorul **Cristian Pepino** își înalță construcția de forme și imagini. Păsările apar reduse la simbol – aripa este zbatere albă, când amplă și primitoare, când tremurătoare și stingheră; țipătul din ciocurile lungi este gând ce se împlântă în minte, când luminos și fericit, când sfâșietor, aproape nepământean. Iar dacă ființa spirituală este albă și diafană, corpul, greu ancorat în materialitate, este negru. Culorile nu se amestecă decât atunci când lumea se pierde în superficialitate și mercantilism, depărtându-se de la rostuirile inițiale. Scena explodează acum în tonuri aprinse, multicolore, se umple de roșul costumelor și dansul îndrăcit al derizoriului. De altfel, ilustrația muzicală, semnată de **Gabi Apostol**, urmărește îndeaproape contrastul permanent al punerii în scenă și echilibrul dinamic ce crește în acumulare de tensiuni contrare. Contrapunctul conferă forță acțiunii și face ca, într-o succesiune armonică, iubirii să îi urmeze ura, plăcerii – suferința și spiritului de posesiune – crima.

Foto: Dan Vatamaniuc

Trupurile actorilor și îndemânarea lor de mânuitori se modulează și se pliază pe fiecare stare într-o înlănțuire de păsări-păpuși și păsări-om. O alcătuire variabilă de forme, de volume și contururi evidențiază sensurile diferite ale întâmplărilor. Plasticitatea mișcărilor, coregrafice chiar, urmărește nu doar impactul în sfera percepției vizuale, ci sensibilizează alte straturi de înțelegere. Este aici un joc inteligent al sugestiilor corporale, uneori violente, alteori doar aluzive, îndreptate spre interiorul ființei și al momentelor cruciale ale evoluției societății. Vitalitatea impresionantă a gesturilor individuale se împletește cu ingeniozitatea scenelor de ansamblu. Conflictul se dezvoltă cu fiecare cadru, iar spectacolul se armonizează și se rotunjește la un nivel de teatralitate ridicat.

Cu regretul de a nu-i putea evidenția pe principalii artizani, interpreți ai unor solo-uri remarcabile (din păcate, nediferențiați în programul de sală), să-i numim pe toți cei care alcătuiesc o adevărată echipă talentată și entuziasmantă: **Ionuț Brancu, Gabriel Apostol, Liliana Gavrilescu, Decebal Marin, Călin Mocanu, Mariana Palade, Iulian Furtună, Marcelina Jugunaru, Eugenia Ionescu, Aurelian Iorga**. Lor le datorăm revenirea copiilor de odinioară la un spectacol care, alături de cele ale Teatrului de Marionete din Arad aduce o dovadă neîndoielnică asupra modernității și viabilității artei păpușarilor. Revigorarea acestei modalități de expresie artistică va participa din plin la procesul de redefinire a fenomenului teatral actual.

Anca ROTESCU

Limba noastră-i limbă sfântă!

După cum se știe, romanii ne-au lăsat și vorba – atribuită lui Quintilian: „Repetitio est mater studiorum" – metodă de perfecționare și consolidare a cunoștințelor, diametral opusă „perseverării diabolice". REPETIȚIA este o condiție SINE QUA NON în vederea însușirii unei arte, unei meserii, unei limbi (nu numai străine), unei deprinderi etc. Ea devine, însă, o armă de distrugere psihică, atunci când este folosită ca mijloc de propagandă „ZI DE ZI, CEAS DE CEAS ȘI ÎN PROPORȚIE DE MASĂ" („precept" comunist), în scopuri politice, pentru inculcarea unor „adevăruri" fabricate AD-HOC de adepții doctrinei „democrației ciolanului", de îmbogățire rapidă pe spinarea (prostirii) poporului. Propulsați la putere de armata roșie „eliberatoare", comuniștii au uzat din plin de „agitația audio-vizuală", care constă în repetarea până la saturație a unor sloganuri, poze, grafice, desene etc. Această metodă (pe care unii ar vrea s-o continue și astăzi), echivalează cu vestita „picătură chinezească" – diabolică invenție care, după o perioadă mai lungă sau mai scurtă (depinzând de rezistența individului), duce la grave dereglări psihice, chiar la anularea personalității subiecților supuși unui asemenea „tratament". Un creier „spălat" astfel, poate fi manipulat foarte ușor! Nu este deci de mirare că persoanele mai puțin refractare la propaganda comunistă, nu s-au putut debarasa de efectele ei nefaste! Ce să mai vorbim de cei interesați de a n-o da deloc uitării și de a-i confecționa o „față umană"! Pe cei din ultima categorie îi cunoaștem foarte bine, așa încât nu mai este nevoie să dăm nume! Acum însă, nu la ei vreau să mă refer, ci la cei care, în mod inconștient (sau... mai știi?), aplică „tehnica" repetării exasperante a unor cuvinte și expresii ce contravin (normelor) limbii române, până la transformarea lor în automatisme de cea mai proastă calitate. Difuzate zilnic (prin presa scrisă) sau de mai multe ori pe zi (prin Radio-Televiziunea națională și prin posturile particulare), aceste abateri de la corecta exprimare fac un mare DESERVICIU, mai ales omului de rând care este tentat să le imite, luându-le drept bune. Întreb – deci – pentru nu știu a câta oară: Candidații la ocuparea unor posturi în mass-media, ce notă trebuie să obțină la LIMBA ROMÂNĂ? Nu cumva una de „trecere" la limită? Ori nici nu sunt testați la limba română, ci doar la o limbă străină?

DE LA „REPETIȚIE", CA MAMĂ A ÎNȚELEPCIUNII, LA DIABOLICA, „PICĂTURĂ CHINEZEASCĂ"

... Când vom scăpa, oare, de „picătura chinezească" a perseverării în acest „tratament" de ignorare a personalității limbii române? Când vom folosi REPETIȚIA doar în nobilul scop lăsat moștenire de strămoșii noștri prin cunoscutul dicton pe care l-am citat la început? Și, în primul rând, în scopul perfecționării cunoștințelor de limba română?

Prof. Gh. CONSTANTIN

Din lume adunate

● Recent ales, senatorul american Jesse Helms, probabil viitorul preşedinte al comisiei senatoriale pentru afaceri externe, a declarat că preşedintele Clinton nu este la înălţimea sarcinilor sale în calitatea sa de comandant suprem al armatei americane. Doi deputaţi democraţi au cerut parlamentului să nu-l confirme pe Jesse Helms în funcţia de preşedinte al sus-numitei comisii senatoriale pentru că acesta... a îndrăznit să-l critice pe preşedinte. Concepţii româneşti şi în partidul democrat american!

● SUA au dezvăluit transferul secret a 600 kg de uraniu îmbogăţit din Kazakstan în Tennesee (SUA). Această cantitate ar fi fost suficientă pentru a se produce două duzini de bombe nucleare.

● Elţîn, care a vizitat recent regiunea de frontieră ruso-estoniană, a declarat că Rusia nu va ceda Estoniei nici un centimetru de „pământ rusesc". Fâşia de frontieră la care se referea Elţîn aparţinuse dintotdeauna Estoniei şi fusese anexată de Rusia. Se înţelege ce atitudine are Rusia şi faţă de judeţele româneşti din sudul Basarabiei răpite României.

● Cancelarul Kohl a anunţat că va face reduceri bugetare la unele beneficii sociale exagerate. El a mai declarat că germanii nu trebuie să aştepte totul de la guvern şi să fie parcă dependenţi de acesta. Totodată Kohl a mai declarat că va promova cercetarea ştiinţifică în domeniul tehnologiei electronice, ştiindu-se că Germania este în urma altor state în acest domeniu.

● Mii de muncitori francezi au demonstrat împotriva privatizării unor părţi ale sectorului de stat în prestarea de servicii. Demonstraţiile au fost organizate de CGT (Confederaţia Generală a Muncii) de sorginte comunistă. În sectorul privat, cum se ştie, nu se poate chiuli pe rupte ca la stat!

● Fostul lider comunist al dispărutei RDG, Egon Kranz, precum şi alte şase foste vârfuri comuniste din biroul politic, vor trebui să apară în faţa justiţiei, fiind răspunzători de asasinatele făcute la fostele frontiere intergermane.

● Aliaţii din NATO sunt divizaţi în privinţa războiului din fosta Iugoslavie. Americanii vor să ridice embargoul de arme asupra Bosniei, în timp ce Anglia, Franţa şi Rusia vor să fie menţinut. Se ştie că sârbii au fost masiv înarmaţi de către ruşi, mai ales prin transferul de armament de la fosta armată roşie de ocupaţie în Germania. În cazul Bosniei, lumea îşi aminteşte de Frederic cel Mare al Prusiei care spunea: o armată fără arme este ca o orchestră fără instrumente!

Întreaga lume în Vest este consternată de ineficienţa ONU şi a NATO.

● Anglia şi Franţa se opun unor intervenţii militare energice din partea NATO, în Bosnia, pe motiv că trupele lor sunt ca şi ostatice în mâna sârbilor. Dar aceste ţări, de bună voie şi nesilite de nimeni şi-au trimis trupe, constituindu-le ostatice. De ce nu le retrag pentru a se permite acţiuni eficiente?

● Următorul cap care va cădea în guvernul rus poate fi cel al generalului Pavel Graciov, ministrul armatei. Graciov este pus în discuţie în legătură cu afacerile de corupţie ale fostului său adjunct, Burlakov, recent destituit, precum şi cu asasinarea ziaristului rus Kolodkow şi a situaţiei dezastruoase din armata rusă.

Ca urmaşi ai lui Graciov intră în discuţie Andrei Kokoshin, acum ministru adjunct al lui Graciov. El este cunoscut ca un promotor al înarmării forţate în timp ce casieria de stat rusă e goală.

În discuţie, ca viitor ministru al apărării mai intră şi generalul Boris Gromov, iar ca favorit generalul Andrei Nikolaev, comandantul trupelor de grăniceri.

Faimosul general Alexandr Lebed tânjeşte şi el după acest post. El este reprezentantul clicii militaro-industriale ruse şi un admirator al lui Augusto Pinochet, dar îl strică un lucru de nimic: Rusia n-are bani pentru întreţinerea şi modernizarea armatei!

Dar indiferent cine ar urma, la Cotroceni oricum se vorbeşte ruseşte!

Radu PĂTĂRLĂGEANU

Europa unită

Căi sinuoase şi obstacole

Visul european al unei comunităţi economice şi, de ce nu, politice, preocupă pe politicienii europeni de multă vreme. Căderea zidului Berlinului şi dispariţia sistemului comunist ce a marcat sfârşitul războiului rece sunt elemente favorizante ale creării unei Europe unite de la Atlantic la Urali. Tratatul de la Maastricht, piatra fundamentală a viitoarei uniuni, a fost acceptat de către noi state printre care Austria şi, recent, Suedia. Urmează în ordine Norvegia şi Finlanda. Aparent s-ar părea că drumul spre Europa mileniului III este plin de promisiuni. Şi totuşi...

Obstacole previzibile

Europa celor 12 şi, în curând a celor 16, trebuie să îşi dubleze eforturile în luarea deciziilor economice şi politice necesare pentru a transpune în viaţă ideea de unificare. În circa doi ani va avea loc o conferinţă pan-europeană interguvernamentală menită să reformeze instituţiile Uniunii europene. În primăvară la summit-ul de la Corfu, la cererea Franţei, s-a decis constituirea unui grup de lucru însărcinat să pregătească această conferinţă. Se pune însă întrebarea în ce măsură statele comunitare vor fi de acord cu modificarea structurilor instituţiilor deja existente.

Jaques Delors, preşedintele încă în exerciţiu al Uniunii întrevede necesitatea îndeplinirii a trei condiţii necesare menţinerii unităţii: competiţia, cooperarea şi solidaritatea. Ele sunt cu atât mai necesare cu cât trebuie coordonată politica macroeconomică la scară continentală. Din păcate însă politicile fiscale, bugetare şi conjuncturale sunt încă divergente. În ceea ce priveşte politica monetară specialiştii apreciază că sunt previzibile mari dificultăţi atunci când se va crea moneda unică europeană - în 1999 - din cauza taxelor de schimb ce vor bloca o vreme sistemul de preschimbare a monedelor într-una singură.

Problemele Europei centrale post-comuniste

Lărgirea comunităţii spre est reprezintă problema cheie în viitor. Chiar dacă în Uniune vor fi acceptate ţări bogate cum ar fi cele scandinave şi Austria, admiterea statelor ex-comuniste va duce la creşterea brutală a costurilor comunitare. Specialiştii apreciază că în domeniul cheltuielilor politicii agricole se va ajunge de la 30 miliarde ecu la circa 45 miliarde, iar în ceea ce priveşte contribuţia la fondurile structurale se va ajunge la circa 60 miliarde ecu faţă de 25 în prezent. Cine oare le va suporta? Fără îndoială, contribuabilii ţărilor bogate în beneficiul celor sărăcite de comunism. Iată de ce este previzibilă apariţia unor contradicţii între nord şi sud şi între vest şi est. Chiar şi germanii, partizanii ardenţi ai lărgirii comunităţii, nu pot să piardă din vedere aceste elemente.

Europenism sau naţionalism?

De multe ori se vorbeşte de aşa-numitul spirit european care trebuie să înlocuiască naţionalismul şi şovinismul. Acest spirit trebuie să fie pilonul fundamental al cooperării europene. Experienţa ultimilor ani a dovedit însă cu totul altceva. Drama fostei Iugoslavii este grăitoare. În zona balcanică există un adevărat şi vechi butoi cu pulbere ce poate spulbera visul european. Nu numai contradicţiile interetnice din răposata Iugoslavie creată după primul război mondial sunt îngrijorătoare, căci tensiuni există şi în Kosovo unde Albania ridică pretenţii teritoriale, o atmosferă încinsă este prezentă între Atena şi Skopje şi, recent, tensiuni s-au născut între Grecia şi Turcia, ambele membre ale NATO, generate de extinderea suprafeţelor apelor teritoriale în bazinul Mării Egee.

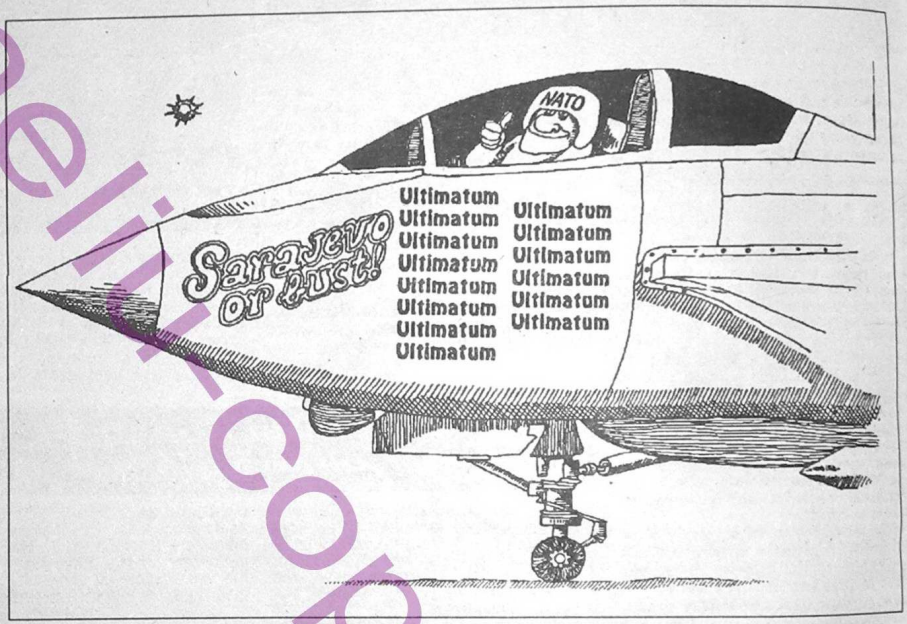

În ceea ce priveşte celelalte state care vor intra în Uniune în viitor, se remarcă situaţii şi diferenţe mai mult decât sensibile. Dacă Varşovia, Budapesta sau Praga sunt privite cu bunăvoinţă în vest datorită unei politici democrate şi economice aliniate standardelor europene, nu acelaşi lucru se poate spune despre Moscova, Kiev sau Bucureşti, capitale unde se înregistrează nu de puţine ori accente stridente. Naţionalismul exacerbat al unor lideri politici gen Jirinovski sau Funar nu poate inspira foarte multă încredere.

Sunt doar câteva dintre marile semne de întrebare pe care conducătorii europeni şi le pun. Şi noi, alături de ei.

Ştefan CALIGA

Ulciorul nu merge de multe ori la apă

Chiar acest proverb l-am folosit nu de mult, în această pagină referindu-ne la o trăsătură intervenită în jocul **Rapidului** cu pronunţată tendinţă de a deveni obicei. Să trateze începutul partidelor cu superficialitate sau fără concentrarea şi nervul necesar, pentru a încerca să repare în repriza a doua ceea ce stricase în prima. A reuşit de mai multe ori, dar în întâlnirea cu **„U. Craiova"**, s-ar putea spune că i s-a înfundat. A luat două goluri „pe nerăsuflate" şi până la pauză nu şi-a regăsit cadenţa. Dezlănţuirea de după reluare i-a readus la egalitate. Şi, tocmai când istoria urma să se repete, s-a rupt firul. Având în faţă un adversar rămas în inferioritate numerică, vişinii au mai încasat trei goluri - aproape neverosimil - pe trei greşeli copilăreşti, în care câte un giuleştean a pierdut balonul în favoarea adversarului direct, de unde a pornit faza de gol. Greşeli absolut nepermise la care s-a adăugat şi ratarea unui penalty de către acelaşi **Chiriţă**, din zi în zi mai neconvingător. Nu poate găsi **Hizo** un jucător care să execute aceste lovituri, măcar corect şi cu responsabilitate. Rapid putea totuşi câştiga dar mai trebuie spus că gazdele au mai ratat ocazii cu nemiluita şi că ar mai fi putut să beneficieze de încă o lovitură de pedeapsă. Realităţi ce nu scad din meritele studenţilor care au ştiut să profite de orice eroare a adversarului. Dacă în Giuleşti s-a produs boacăna pe care Rapidul continuă să o rezerve cu consecvenţă suporterilor săi, pe **Naţional** am avut imaginea unei echipe serioase, conştiincioase şi disciplinată. Luând de la început lucrurile în serios şi făcându-şi senină jocul, F.C. Naţional a mai administrat un scor de forfait şi băimărenilor, a căror replică a căpătat consistenţă doar în ultima parte a jocului, când bancarii au avut şi ei momente de relaxare. Fără ele scorul putea fi mai sever. La Craiova, **Steaua** a răzbunat propria-i contraperformanţă cu Anderlecht, şi a învins de justeţe pe Electroputere, revenind astfel în clasament pe locul trei, la golaveraj. Au mai fost încă două victorii cucerite în deplasare: una la Arad unde „U" Cluj a învins-o cu 2-0 pe UTA şi alta care degajă de la distanţă un iz urât mirositor: la Sibiu, unde **braşovenii** au întrecut (2-1) pe Inter (!?!). Rezultate normale în rest, cu valorificarea terenului propriu, toate cu 1-0, **Gloria** cu Sp. Studenţesc, **Ceahlăul** cu F.C. Argeş şi **Farul** cu Dinamo. Iar la Galaţi s-a consemnat o remiză albă. Clasamentul mai prezintă o curiozitate: pe ultimele cinci locuri, cinci echipe cu „minus 8 la adevăr", separându-se astfel - poate decisiv - de restul colegilor. Ele sunt: **F.C. Maramureş, F.C. Braşov, Electroputere, U.T.A. şi Sportul Studenţesc.**

Mănuşile în cui

În sens figurat cam acestea ar trebui să se întâmple în box, după ce s-a consumat ultima competiţie pugilistică de anvergură, turneul „TOP 4". Aducând în ring cam tot ce are mai bun boxul nostru amator la ora actuală (cu trei excepţii) turneul cu teatrul de operaţiuni, sala Olimpia - ce poate fi o gazdă primitoare şi confortabilă pentru alte gale viitoare - a obţinut un meritat succes. Meciuri spectaculoase, cu răsturnări de situaţii, lovituri decisive, surprize, premii substanţiale, toate la un loc au mulţumit spectatorii prezenţi din păcate în număr oarecum redus. Cei ce nu au venit au ce regreta. Dintre partidele desfăşurate au plăcut îndeosebi victoriile lui Vasile Nistor, în accentuată revenire spre valoarea care l-a consacrat, ale lui Marian Leondraliu, o mare satisfacţie pentru patronul lui Box Club Ursu, dl. Nicolae Ursu sponsor principal al galei. Au mai produs o bună impresie Crinu Olteanu, Oaidă Gabriel, Gheorghe Oprea şi Pârlogea Adrian, iar dintre învinşi Pană Nicolae, Cristian Ştefănescu şi Meleg Virgil, noua achiziţie a clubului Dinamo (ce numai Steaua are voie?). Înainte de a reproduce lista câştigătorilor să mai menţionăm că s-a putut viziona şi un „meci amical" (!?!). Toţi cei ce au rămas surprinşi de exprimare, au de aşteptat mult şi bine până ce se va găsi vreun specialist să le explice sensul acestei noţiuni... în box. Nu este însă singura „greşeală" a crainicului. Când a anunţat că premierea o face dl. Ion Popa, era vorba de marele boxeur şi antrenor, maestrul Ion Popa. Lipsuri care nu pot să micşoreze meritele galei şi ale organizatorilor, printre care şi Nicolae Petrică, directorul Direcţiei Municipale de Sport. Mai este de menţionat şi faptul că preşedintele F.R. de Box, dl. Ion Şerban, s-a alăturat în zilele galei, principalului sponsor şi a contribuit la premierea concurenţilor cu o sumă deloc neglijabilă. Iată acum şi câştigătorii: Cat. 48 kg: Sabin Bornei; 51 kg.- Ovidiu Dragomir: 54 kg.- Crinu Olteanu; 57 kg.- Marian Leondraliu; 60 kg.- Adrian Pârlogea; 63,500 kg.- Nistor Vasile; 67 kg. Gabriel Oaidă; 71 kg.- Adrian Preda; 75 kg.- Oprea Gheorghe; 81 kg.- Garoseanu Marian; 91 kg.- Lazăr Constantin; 91 kg.- Vrânceanu Raj. Clubul Freedom Star Constanţa a aliniat patru câştigători, Prahova Ploieşti şi Dinamo 2.

Se face lumină în „Liga campionilor"

În competiţia supremă a cluburilor europene la fotbal a mai rămas o singură etapă din faza calificărilor, dar până acum sunt cunoscute cinci din cele opt formaţii ce se vor măsura în primăvara viitoare. Ele sunt în ordinea grupelor: **Anderlecht** (grupa A), **Paris Saint Germain** (B), **Benfica** şi **Hajduk** (C) şi **Ajax** (D), cu specificarea că parizienii sunt singurii care au câştigat toate meciurile susţinute. La 7 decembrie vor avea loc înfruntări de o mare încrâncenare. Astfel la **Barcelona**, Barca trebuie neapărat să învingă pentru a se menţine în ierarhie înaintea lui **Manchester United**, prezumptivă câştigătoare sigură pe teren propriu cu **Galata Saray**. La Paris şi Kiev, **Spartak Moscova** şi **Bayern München** îşi joacă ultima şansă împotriva neînvinşilor de la **Saint Germain** şi respectiv ucrainienilor de la **Dinamo**. Va fi pe viaţă şi pe moarte. În fine la **Salzburg** galonatul **AC Millan** îşi apără ultima sclipire de orgoliu şi de şansă în faţa austriecilor de la **Casino**, ea putând fi păstrată doar cu preţul unei victorii, vai cât de dificilă. Despre **Steaua** noastră să spunem că tot n-a reuşit să câştige vreun meci (1 – 1 cu Anderlecht) deşi a jucat jumătate din timp în superioritate numerică. Lucru trecut cu vederea, cam de toată lumea.

• Din alergare • Din alergare •

● Ca urmare a dispoziţiilor conducătorilor de la Inter Sibiu, clubul are aspectul unei cetăţi asediate, toate comunicaţiile cu exteriorul fiind tăiate în special în preajma meciurilor pe care le are de susţinut. Ne întrebăm dacă secretul acesta absolut - demn de S.R.I. sau de Preşedinţie - serveşte pentru a acoperi „rateurile" pe care le serveşte din când în când, cum ar fi înfrângerea suferită cu Braşovul.

● La Istanbul se desfăşoară Campionatele Mondiale de Haltere, unde nu avem reprezentanţi. Interesul rămâne însă intact, fiindcă este vorba din nou de o demonstraţie epatantă ca peste tot unde iau parte „sportivi" chinezi, mai cu seamă de sex feminin. Recorduri care cad subliniind că metodele de pregătire „made în China se generalizează la tot mai multe sporturi. Ceea ce noi am prevăzut încă de mult timp. Au cuvântul acum mai marii federaţiilor respective. Dar nu, ca preşedintele Federaţiei Internaţionale de Natatie...

● Un comunicat oficial remis presei - nu tuturor publicaţiilor, însă - din partea clubului Universitatea din Craiova, neagă cu vehemenţă că suporterii rapidişti ar fi fost fugăriţi la meciurile giuleştenilor susţinute în Bănie. Ce ne facem însă cu martorii oculari?

Şahul în actualitate

După încheierea Campionatelor Naţionale de Şah (fete şi băieţi), Federaţia Română de Şah a ţinut o conferinţă de presă, ocazie cu care a anunţat şi componenţa celor două echipe, masculină şi feminină, ce ne vor reprezenta la Olimpiada ce va alea loc la Moscova, în intervalul 1 - 17 decembrie. Potrivit clasamentelor - vor face deplasarea 6 băieţi şi 4 fete, - primii clasaţi au primit biletele de drum, cu excepţiile determinate de faptul că s-a considerat că atât Dana Nuţu cât şi Mihai Şubă, amândoi mari maeştri internaţionali trebuie să figureze în lot, chiar dacă nu au ocupat locuri calificante. Este cazul Danei Nuţu, cu cel mai mare coeficient ELO dintre jucătoarele noastre, devansată la coeficient Sonneborg de Vajda Szidonia pentru locul patru. În ce îl priveşte pe MMI Mihai Şubă acesta nici nu a participat la întrecere, fiind plecat în străinătate. Dacă el totuşi nu va putea lua parte, atunci vor interveni modificări în lot şi în ordinea în care şahiştii noştri vor juca la mesele de concurs. Situaţie în care Gabriel Schawartzman va pleca pe post de primă rezervă; să menţionăm că şi el este mare maestru internaţional (MMI). Este cazul să amintim cele două clasamente: la fete în ordine, Corina Peptan,Luminiţa Radu, Gabriela Olăraşu, Vajda Szidonia iar la băieţi: Marin Mihai, Istrătescu Andrei, Dumitrache Dragoş, Ionescu Constantin, Schwartzman Gabriel, Nevednichy Vladislav.

Olimpiada se va desfăşura la hotelul „Cosmos" unde vor fi şi cazaţi toţi jucătorii, arbitrii şi oficialii. Şi fiindcă veni vorba de oficiali, şahul mondial îşi va schimba preşedintele, pe Florencio Campomanes care nici nu va mai candida. Rezultă că meciul dintre el şi Gari Kasparov a revenit celui din urmă. Campionul mondial exmatriculat, îşi va reocupa locul întâi în ierarhia mondială. Reparaţie meritată nu doar pentru că i se cuvenea, dar şi pentru faptul că organizarea acestei Olimpiade, aşa în pripă cum s-a făcut, i se datorează în bună măsură. Datorită defecţiunii de ultim moment a Greciei, ediţia din acest an p a r e a definitiv compromisă. Intervenţia lui Gari a salvat-o ca şi Congresul FIDE ce-şi căuta un loc de întrunire. Nu era posibil să nu se discute şi despre nedreptatea făcută nu F.R.S. ci întregii mişcări şahiste, prin acapararea abuzivă a sediului pe care Federaţia îl avea de multă vreme. Indiferent de motive şi de cine este actualul locatar (chiar fiind Comitetul Olimpic Român) abuzul rămâne abuz iar adevăratul şi legalul deţinător al imobilului, Federaţia de Şah. A fost silit să-şi prezinte demisia şi secretarul federaţiei dl. Candea, vechi ostaş al şahului, căruia ne-am propus să-i luăm un interviu pentru a lămuri multe lucruri, ce se cer aduse la lumină.

Despre Nadia şi despre goana după reclamă

În fine, evenimentul anunţat ca sigur de mai multe ori şi de tot atâtea ori amânat pe diferite motive - nu le vom discuta acum - venirea Nadiei Comăneci - s-a produs. Ea a sosit odată cu delegaţia gimnastelor române de la Dortmund, unde s-au acoperit de glorie, suprapunere ce a făcut să pălească întrucâtva meritele unor fete ce duc mai departe faima gimnasticii româneşti, lansată tocmai de Nadia. N-a fost aşa numai pe Otopeni, ci şi la celelalte manifestări în comun derulate în timpul petrecut de Nadia în ţara ei. Până şi în nelipsita şi inevitabila scenetă de la Cotroceni, accentul tot aşa a căzut. Nadia este bine cunoscută în America, şi nu numai, socotindu-se deci mai profitabil pentru zâmbitoarea gazdă „cumetria" cu ea. La fel s-au întâmplat lucrurile şi cu primirea la Palatul Victoria. Este deci de mirare de ce organizatorii acestor „deplasări" au fost surprinşi când i-am întrebat dacă ele sunt în beneficiul campioanei olimpice - care are demult un renume bine stabilit şi o consacrare deplină şi nu mai avea nevoie de asemenea festivisme organizate în avantajul Puterii. În orice caz încurcătura în care s-au aflat a fost subliniată de aplauzele izbucnite în sala conferinţei de presă la auzul întrebării. N-a fost însă singura pată de umbră pe această vizită atât de mediatizată. A mai fost şi parada de modă etalată la clubul Martin - fostul cinema Volga - sponsorizată şi administrată de Liviu Miron, fostul manager al magazinului „Nasti" din str. Academiei, atunci când s-a deschis sub auspiciile lui Ilie Năstase. După ce la conferinţa de presă a Nadiei, a anunţat că pentru presă participarea are nevoie de o simplă şi singură formalitate constând în înscrierea pe o listă, fixată pentru ziua paradei la ora 14 şi chiar la locul de desfăşurare, - s-a răzgândit. Prin urmare la ora şi locul respectiv, cei doi „amabili" bodyguarzii ce-l deservesc au primit ordinul să spună că „patronul" nu este acolo şi că poate fi găsit abia la ora 16,30. Oră ce s-a mai prelungit până la 17, când cei ce au avut răbdarea, sau curiozitatea sau toleranţa de a reveni sau aştepta, au primit aviz de a pătrunde în sanctuar. Se pare că prezentarea a fost agreabilă, dar oricum nu merita să se treacă pentru ea, peste o purtare mitocănească. Pe scurt „incursiunea" primei deţinătoare a notei „10" din palmaresul gimnasticii mondiale a fost totuşi bine primită de publicul larg care o admiră şi o respectă în continuare. Chiar dacă marea campioană a acceptat - ca să nu spunem s-a pretat - ca, asemeni lui Michael Jakson să se alăture arsenalului de reclamă al personajului cel mai ahtiat din România după aşa ceva. Una peste alta, la bani mărunţi, nu ştiu dacă alinierea meritelor merita deplasarea. Nu înseamnă că nu o vom revedea cu plăcere pe campioana noastră. Mai ales când va reveni debarasată de codiţe de tot felul. Nu-l înţelegem şi pe Burt Conner printre ele.

Pagină redactată de Ioan FRÂNCU

www.comunismul.ro

Dl. dr. George CALALB, preşedintele Convenţiei Medicilor Democraţi din România:

„Aşa nu se mai poate!"

Dle doctor, încep prin a vă spune că am întâlnit mulţi oameni care vă sunt recunoscători pentru că l-aţi ajutat.

Pacienţii meu sunt în majoritatea lor membri ai PNŢCD, mulţi dintre ei foşti deţinuţi politici, în vârstă, cu venituri (pensii) mai mult decât modeste. Cabinetul nostru le vine în întâmpinare, prin gratuitatea actului medical (practică nu teoretică) şi de asemeni căutăm să le asigurăm tratamentele din mica noastră farmacie, mereu reîmprospătată prin donaţii primite din ţară şi din străinătate.

Sunteţi interesat, cum este şi firesc, de deschiderea medicinei româneşti, de izbânzile actului medical în sine.

Asta se va face foarte greu atâta vreme cât mentalitatea complet depărtată de ideile creştine funcţionează în relaţiile dintre oameni, în speţă în relaţiile dintre medic şi pacient. Aici intervin două mizerii omeneşti: medicul are o leafă care nu-i poate asigura un trai decent, pacientul caută să-i capteze bunăvoinţa, actul medical fiind „mai împlinit" dacă se dă Cezarului ce i se cuvine. La cârma actului decizional se află – cu mici excepţii – aceiaşi oameni din trecut. Ei chiar dacă ar vrea nu-şi vor putea schimba optica obtuză în care elementul esenţial îl constituie avantajele strict personale.

Vă cunosc punctul de vedere în ce priveşte conservarea structurii comuniste în domeniul sanitar, poate cea mai perfidă armă îndreptată împotriva creaţiei lui D-zeu, omul. De aici, consecinţe dintre cele mai grave răsfrânte asupra sănătăţii oamenilor.

Nu ştiu cât este de puternică Puterea (până acum n-au prea dovedit-o, dar ştiu cât este de slabă Opoziţia – şi au dovedit-o!). Până când toţi medicii de mare valoare morală, profesională şi în general umană nu se vor aduna sub aceeaşi umbrelă, nu vor fi clintiţi din scaunele lor vechii activişti de partid – că asta sunt – iar reforma, mult trâmbiţata reformă va rămâne o iluzie deşartă.

„Neîmplinirile" dvs. la ce se referă? Cabinetul medical în care lucraţi este dotat la standardele necesare? În ce idee Ministerul Sănătăţii impune un buget restrictiv pentru anul 1995 şi care vor fi concret efectele acestei măsuri de austeritate impuse sănătăţii populaţiei?

Lucrurile vor merge din rău în mai rău. Bugetul va fi şi mai restrâns. Cifrele anunţate de guvern sunt minciuni, nici măcar cu iz electoral, comuniştii nu pot decât minţi, nu pot trăi decât în minciună, singura lor grijă este să le meargă lor bine. Dotarea dispensarelor, policlinicilor şi spitalelor continuă să se degradeze, farmaciilor particulare li se pun beţe în roate pe faţă, costul medicamentelor este exorbitant, iar populaţia înfometată va fi expusă îmbolnăvirii şi în ultimă instanţă, dacă nu exterminării, degradării totale.

În afară de faptul că nu vă veţi putea exercita profesia de credinţă în condiţii normale, dvs. personal cum resimţiţi această lipsă a bazei materiale minime necesară supraviţuirii şi activităţii sociale a omului de rând?

Prin încărcarea actului medical, de către o administraţie grotescă, de lipsurile generale în relaţia partenerială pacient-medic, de împăunare a unor „vârfuri" ale medicinei româneşti care şi în trecut au fost în vârful bucatelor, prin demagogia crasă practicată de actuala Putere, viitorul îl întrevăd foarte sumbru. Poate André Malraux a avut dreptate când a spus că secolul XXI va fi religios sau nu va fi deloc. Apropierea de doctrina partidului nostru nu poate fi decât benefică, soluţia ideală ar fi ca pacientul după ce pleacă de la medic să treacă pe la biserică...

Care credeţi că este soluţia pentru reglementarea situaţiei în sectorul sanitar din ţara noastră? Cum se poate realiza un sistem medical coerent şi eficient?

Una singură: venirea actualei Opoziţii la putere, crearea unor structuri administrative comparabile competitiv cu cele care au existat între cele două războaie mondiale, adaptate la cerinţele **schimbării de mentalitate ale poporului român**, apropierea de Biserica creştină (şi a ei de noi!) şi o mai mare unitate în rândurile Opoziţiei unde veleitarii şi cei foarte pătaţi în trecutul securisto-comunist să ne lase în pace. Actuala Putere trebuie să ştie şi să înţeleagă că Opoziţia are o alternativă la guvernare infinit mai bună decât cea actuală şi că lucrul acesta va demara odată cu momentul în care vom începe noi să ne facem curăţenie în propria ogradă.

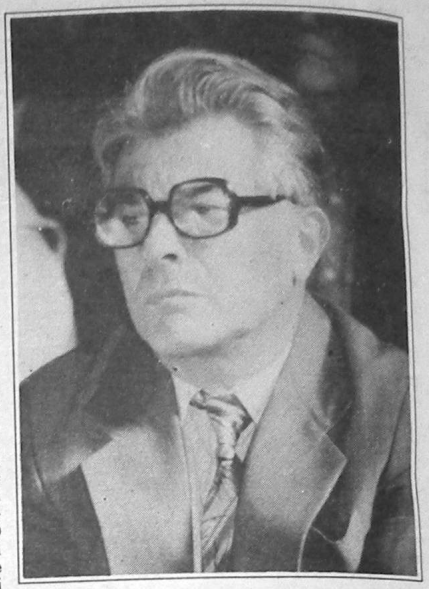

Suntem confruntaţi cu nevoi materiale mari. Deşi medicina este una singură, niciodată „de tranziţie", ce recomandări ne faceţi pentru a rezista acestor „rigori" venite din partea statului care nici pe departe nu sunt pe cale de a fi lichidate?

Mai rezistaţi un pic şi cu ajutorul lui Dumnezeu, în primăvara care vine vom ieşi la liman.

Florina DUDĂU

Dl. Tudor PAMFIL, preşedintele Consiliului Judeţean al S.A.I.:

„Organizaţia Judeţeană a S.A.I. este cea mai puternică organizaţie din ţară!"

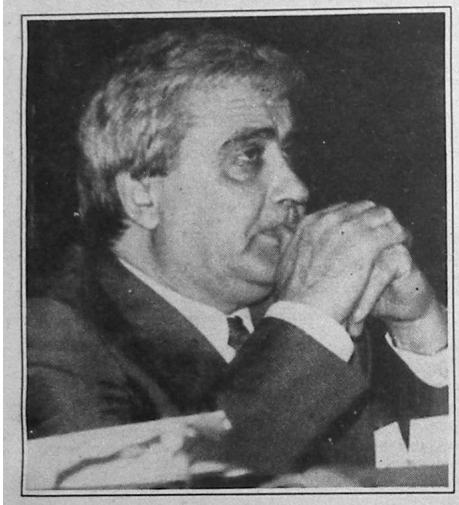

Domnule Tudor Pamfil, va rog să ne daţi câteva detalii asupra desfăşurării activităţii în SAI, începând cu anul 1990.

În anul 1990, imediat după evenimentele din decembrie 1989 care au insuflat ţării un spirit democratic, s-a creat premisa reapariţiei în viaţa politică a acelor partide - în primul şi în primul rând PNŢ - care au reuşit de-a lungul istoriei să menţină statul naţional pe care îl făuriseră. Ca principal standard în lupta împotriva comunismului şi a totalitarismului comunist într-o logică firească, s-a detaşat PNŢCD. În SAI, teritoriul ciuntit şi opresat de faimoasele decrete comuniste privind sistematizarea, PNŢCD a apărut ca o necesitate poate mai mult decât în oricare altă regiune a ţării. La început identificarea problemelor pe care ne puteam baza a fost relativ dificilă din cauza terenului arid lăsat în urmă de cei 45 de ani de dictatură. Am reuşit, după multe eforturi, să creăm un nucleu de membri de bază, în principal din rândul celor care scăpaseră de exterminarea metodică şi binecunoscută, promovată de comunişti împotriva apărătorilor democraţiei dar şi din rândul celor nou înscrişi în partidul nostru. Efortul depus pentru înfiinţarea de noi şi noi nuclee, pentru început iar apoi organizaţii în toată regula, a fost foarte mare, însă printr-o muncă sistematică am reuşit să mărim organizaţia judeţeană prin înglobarea a multe organizaţii comunale nou create. *În acest moment, putem spune că Organizaţia Judeţeană a SAI este cea mai puternică organizaţie din ţară.* Trebuie să amintesc faptul că am participat activ la absolut toate manifestaţiile (mitinguri, demonstraţii) organizate de opoziţie. Astfel, am reuşit atragerea de noi membri şi din 4 organizaţii existente la începutul lui '90, am ajuns în '92 la peste 35 de astfel de filiale. Bineînţeles, rezultatele la alegerile din '90 nu au fost dintre cele mai grozave, însă cred că toată lumea ştie motivele pentru care s-a întâmplat acest lucru. După '90, ne-am intensificat munca şi, ţin să repet, am ajuns cea mai puternică organizaţie din ţară.

Care a fost aportul organizaţiei SAI la alegerile locale din '92?

La alegerile din '92 am asigurat, la toate secţiile de votare, membri din partea partidului nostru. Logic, rezultatele alegerilor au fost după măsura muncii, astfel încât, din 570 de consilieri judeţeni şi comunali, 196 sunt ai PNŢCD. De asemenea, în cadrul Consiliului Judeţean, preşedintele şi un vicepreşedinte sunt membri ai partidului nostru, totodată impunându-se a fi remarcat faptul că din cei 37 de consilieri ai Consiliului, 12 sunt ai PNŢCD.

Cât de intensă a fost implicarea membrilor PNŢCD aleşi în administraţia publică, după momentul alegerilor din februarie 1992?

După cum foarte bine ştiţi, în 1991, în vederea asigurării administrării pe baze noi a vieţii sociale a apărut Legea 69, lege a administraţiei publice locale. În calitatea de conducător al administraţiei SAI, ca preşedinte al Consiliului Judeţean, mi-am dat seama că o adevărată democratizare a societăţii nu se putea realiza decât prin acei oameni care nu aveau o mentalitate deformată de 45 de ani de opresiune, iar acest lucru s-a văzut clar între diferenţele de concepţie între noi, cei din CDR în general, şi în special, cei din PNŢCD, pe de o parte, şi, pe de altă parte, cei din sfera arondată intereselor guvernamentale. Pentru că noi am reuşit să imprimăm un spirit democratic în relaţiile dintre consiliul nostru şi consiliile locale orăşeneşti şi comunale, pe care le coordonăm prin lege. Acest lucru, de altfel, a făcut posibilă o abordare directă şi sinceră a problemelor ivite în teritoriu. Ca urmare, am reuşit să rezolvăm în mare măsură - pe baza programului de dezvoltare socio-economică de perspectivă pe care l-am creat în cadrul consiliului - litigii privind aplicarea Legii fondului funciar, probleme legate de asistenţa medicală, întreţinerea de drumuri şi poduri etc.

Ştiu că o problemă acută cu care se confruntă Consiliul Judeţean al SAI este cea a Spitalului de la Baloteşti...

Da, după cum ştiţi prea bine, unicul spital judeţean al SAI, cel de la Baloteşti, este pe cale de a ne fi deturnat de către autorităţi. Se doreşte ca această unitate medicală ce deserveşte peste 300.000 de locuitori ai sectorului nostru să treacă în posesia Serviciului Român de Informaţii. De altfel, executivul a emis o hotărâre de guvern în acest sens. Sigur, acest fapt nu ne-ar deranja dacă ni s-ar oferi o soluţie. Adică un nou spital. Însă acest lucru este imposibil, după cum ne comunicau aceleaşi autorităţi. În această situaţie, asistenţa medicală în SAI s-ar prăbuşi. Oare interesele unei instituţii - oricare ar fi aceasta - prevalează în faţa intereselor a peste 300.000 de oameni? Raţiunea existenţei SRI-ului este cea de a servi societatea, indivizii. Or, aceştia în ce manieră sunt deserviţi în momentul în care sunt privaţi de drepturi elementare printre care se numără şi dreptul la asistenţă medicală? Consiliul Judeţean al SAI a parcurs până acum toate etapele legale pentru ca guvernul să revină asupra hotărârii sale de a trece Spitalul judeţean Baloteşti în administrarea SRI. Cu toate acestea, factorii responsabili, în frunte cu dl Nicolaie Văcăroiu, nu au fost sensibilizaţi de acţiunile şi protestele noastre. De aceea ne vedem şi pe această cale obligaţi să solicităm sprijinul cetăţenilor din SAI pentru a le putea susţine pe mai departe interesele în ceea ce priveşte asistenţa medicală. Consiliul Judeţean al SAI va demara şi va coordona o campanie de semnături pe tabele ce vor fi anexate unui nou protest care va fi înaintat Preşedinţiei, Parlamentului şi Guvernului.

Ovidiu PĂTRĂŞCANU

www.scanteia.ro